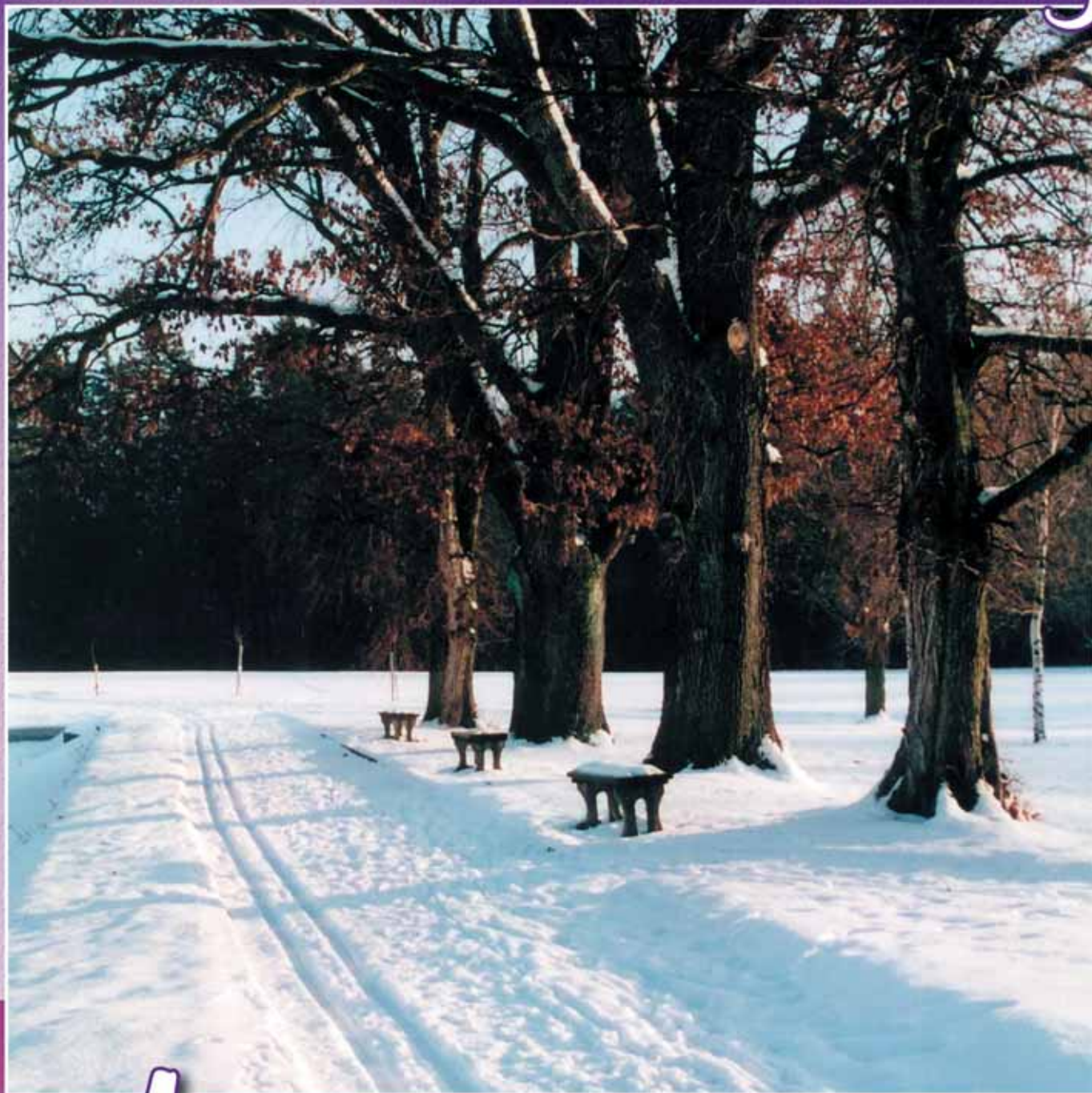

Bělohradské listy

Vydáno 27. 1. 2006 • Ročník VI • Cena 14,- Kč

1

Částopis Bělohradu a okolí
/ 2006

Objektivem Bělohradských listů

Foto: Václav Lejdar, Ladislav Stuchlík

**BĚLOHRADSKÉ
LISTY 1/2006**

Časopis Bělohradu a okolí

♦ Objektivem Bělohradských listů	2
♦ Fejeton (Jošua Stehlík)	3
♦ Zeptali jsme se za vás	4
♦ Starosta odpovídá, MÚ informuje	5
♦ Informace z lázní - Rozhovor s MUDr. Jitkou Ferbrovou (Lenka Vichnarová)	6
♦ Zhodnocení roku 2005 starostou města (Pavel Šubr)	7
♦ Z dopisů čtenářů - otevřený dopis Jiřího Sehnala	8
♦ Osada Bertoldka (Zdeněk Prchal)	9
♦ Vzpomínka na starou rodinu Fassati (Anna Gíretová)	10 - 11
♦ Dusíková Chata Nebesa (Eduard Čeliš)	12 - 13
♦ Motožmolci www (Ladislav Stuchlík)	14
♦ Podzimní jarmark v mateřské škole (Kateřina Zídková)	15
♦ Na aktuální téma	16
♦ Pranýř a poprava v Bělohradě (Josef Špůr)	17
♦ Z dopisů čtenářů	18
♦ Události - zajímavosti	19
♦ Motoskijöring (Eduard Čeliš)	20
♦ Sportovní aktuality	21
♦ Kultura	22
♦ Malá galerie Bělohradských listů Hudebník Jindřich Hrnčář (Zdeněk Prchal)	23

PŘIPRAVUJEME:

- » Zeptali jsme se za vás
- » Starosta odpovídá
- » Informace z lázní
- » Ohrožené památky
- » Osobnost Jindřich Pižl
- » Historie kina
- » Jak se žije Vietnamcům v LB
- » Jaroslav Vojta a Lázně Bělohrad
- » Obec Vřesník
- » Sport
- » Kultura
- » Události - zajímavost
- » Galerie osobností

DALŠÍ ČÍSLO**BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ (2/2006)****VYJDE 24. 3. 2006****Bělohradské listy**

Vydává Město Lázně Bělohrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Svatopluk Hrnčář, Eva Rejmontová, Josef Špůr, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová, Ing. Lenka Vichnarová.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa: Město Lázně Bělohrad

Městské kulturní středisko,

Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 493 792 208, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Sazba a tisk: tiskárna ARPA

BUDOUČNOST KOMUNÁLNÍ POLITIKY

Když Švýcar potká Švýcara, který nese do kontejneru na směsný odpad skleněnou lahve, zastaví ho a řekne: „Nelíbí se mi, že netřídíte odpad. Byl bych rád, kdyby se to už neopakovalo.“ Ekologická cesta samozřejmě znamená, že každý úzkostlivě dodržuje pravidla čistého životního prostředí, do potoka nehodí pneumatiku, starou pohovku neodveze do lomu. Druhá cesta je ekonomická. Řekneme, že každý zaplatí za speciální pytel na odpadky, v jiném obalu se odpad neodváží. Kolik kdo nashromáždí odpadků, tolik zaplatí. Tříděný odpad je zdarma. Odvoz stavebního odpadu organizuje firma, odvoz kovového odpadu obec, větších předmětů též.

Je to jen malý příklad. Soužití v obcích se řídí pravidly zahrnujícími bezpečnost obyvatel, spravedlivé řešení sporů, podmínky pro rozvoj duchovního života, zabezpečení v nemoci a nouzi, usnadnění vzájemné komunikace, stavebního rozvoje, výroby a obchodu a ještě mnoho dalších záležitostí. Komunální politika není zmenšeninou státní politiky, i když se o ni ve všem opírá. Co je platný zákon, chovají-li se lidé sobecky ke svým sousedům, ke svému životnímu prostředí, topí nekvalitním uhlím, jezdí autem jako smyslů zbavení, do řeky vypouštějí kdejaké svinstvo a do lesa zavezou vše, co jim doma překáží. Pravidla soužití se tedy opírají o obecní i státní instituty, ale zejména o aktivní účast občanů v životě obce. V demokratické společnosti by se měl občan o míře a obsahu této účasti rozhodovat samostatně. Samostatné rozhodování je však velmi obtížné. Obtížné je i naučit se mu - ve své rodině, ve škole, v obci.

Myslím si, že u nás je stále převaha lidí, kteří vyrůstali v podmínkách státu, jehož cílem bylo naopak jakékoliv samostatné rozhodování občanů potlačovat. V souladu s tímto cílem stát intenzivně ovlivňoval vědomí a myšlení občanů v médiích a ve školách. Stát vše rozhodoval a byl také za všechno odpovědný. Stát se také o všechny postaral. Kdo se nevzpouzel proti nesamostatnosti, měl jistotu, že může docházet do práce a obdržet za práci skromnou odměnu a poté důchod, nezemře hladu a nestane se z něj bezdomovec, o děti se postarají jesle, škola nebo dětský domov a když onemocní, obdržet zdánlivě zdarma lékařskou pomoc. Úmyslně jsem napsal „docházet do práce“. Vše uvedené stát kupodivu poskytoval i těm, kdo práci za mzdu jen předstírali.

Bohužel, stát, který se o všechno postará, přivedl do stavu občanské dětské bezmoci více lidí než je pro fungování aktivní občanské společnosti únosné. Ve svých počátečních stádiích se občanská dětská bezmoc projevuje nezájmem a lhostejností. Co tě nepálí, nehas. Pak se vyvíjí do stádia dětského negativismu. Ať se udělá cokoliv, je to špatně. Naneštěstí komunální politika nemůže použít osvědčený trik, kdy negativistickému dítěti dáme záměrně opačný pokyn: „Ne, abys tu polévku jedl, Honzíčku“.

Dětský negativismus je sebestředný. Dítě v tomto období nebere ohledy na nikoho jiného, uvědomuje si pouze samo sebe. Občan trpící tímto neduhem považuje za samozřejmé, že je jeho názor stále brán v potaz, ale názory jiných se ani nesnaží pochopit. Ať jsou argumenty protistran jakékoliv, on svoji pozici nezmění. Nemá také žádnou vlastní iniciativu. Pouze čeká, až někdo něco připraví a on se pak s chutí do něj pustí. Před negativistickým občanem jsou si jistá pouze média. Negativistický občan sice statečně nadává na skandálně nízkou kvalitu televizních pořadů, ale protože nemá vlastní iniciativu, nadává, ale dívá se. Reálně můžeme ovlivnit program televize pouze předpokládanou sledovaností. Nesledování znamená nezájem zákazníků o nákup času pro vysílání reklam a nezájem z jejich strany nutí televizi vysílat něco jiného.

Negativistický občan je však také volič. To je hlavní důvod, proč někteří politici znovu prosazují prvky státního paternalismu, tedy stavu, kdy se postará stát, aniž by se musel starat občan. Že takovou politiku negativistický občan odsoudí? Zcela jistě. Odsoudí jako cokoliv jiného, ale protože se nemusí se o nic starat a nemusí být za nic odpovědný, takovou politiku si zvolí. Zvolí nebo nezvolí. V letošním roce, jako každoročně, budeme svědky i účastníky procesu dospívání: ze stádia dětského negativismu do odpovědné občanské dospělosti. Ať nás dospěje co nejvíce.

Zeptali jsme se za Vás

Občané Lázní Bělohradu budou od roku 2006 patřit místo pod Finanční úřad v Nové Pace pod Finanční úřad v Jičíně. Co tato změna pro občany Bělohradu znamená?

Na základě zákona č. 444/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dochází s účinností od 1. 1. 2006 ke změně územní působnosti Finančního úřadu v Nové Pace.

Výše uvedená novela zákona nově sjednocuje územní působnost Finančního úřadu v Nové Pace se správním obvodem obce s rozšířenou působností NOVÁ PAKA, který je vymezen územím obcí Nová Paka, Pecka, Stará Paka, Úbislavice a Vidochoh. Protože území obce LÁZNĚ BĚLOHRAD je součástí správního obvodu obce s rozšířenou působností JIČÍN (z.č.314/2002 Sb., a vyhl.č. 388/2002 Sb.), dochází k přesunu této obce od 1.1.2006 z územní působnosti Finančního úřadu v Nové Pace do působnosti Finančního úřadu v Jičíně.

Obecně se místní příslušnost správce daně řídí u právnické osoby místem jejího sídla a u fyzické osoby bydlištěm - místem trvalého pobytu. Registrované daňové subjekty, které sídlem firmy nebo trvalým bydlištěm patří do správního obvodu obce LÁZNĚ BĚLOHRAD, změní v r. 2006 svého místně příslušného správce daně z původního Finančního úřadu v Nové Pace na Finanční úřad v Jičíně. Počátkem roku obdrží od původního správce daně Rozhodnutí o omezení platnosti stávajícího osvědčení o registraci, ze kterého zjistí k jakému dni přecházejí k novému správci daně a od nového správce daně obdrží nové Registrační osvědčení. Daňové subjekty, které nemají takzvanou registrační povinnost, a kterých se změna správce týká (např. u daně z nemovitostí se jejich nemovitost nachází ve správním obvodu obce Lázně Bělohrad), přejdou pod Finanční úřad v Jičíně již počátkem roku 2006. Z důvodu změny místní příslušnosti nebudou tyto daňové subjekty podávat nová daňová přiznání, správa přejde plně na nový

finanční úřad. V případě daně z nemovitostí bude zasílat složenku již nový finanční úřad (Finanční úřad v Jičíně) a pokud má některý poplatník nemovitost v územní působnosti obou úřadů, bude daň přepočítána a složenky budou zaslány z obou finančních úřadů.

*Ing. František Sádlo
ředitel Finančního úřadu v Nové Pace*

Jak je řešena existence kontaminace v areálu DEPRAG CZ a.s.?

Existence staré ekologické zátěže v areálu DEPRAG CZ a.s. byla sledována od roku 1995. Intenzivně se problém kontaminace zájmového území řešil velmi aktivně ze strany f. DEPRAG CZ, avšak Fond národního majetku ČR soustavně neřešil závazek státu vůči firmě DEPRAG CZ. Změna nastala v roce 2003, kdy firma Vodní zdroje, a.s. na základě vítězného výběrového řízení FNM ČR realizovala podrobný přesanační doprůzkum inkriminované lokality.

Výsledky doprůzkumu upřesnily rozsah a míru kontaminace stavebních konstrukcí, zemin a podzemních vod. Na základě zjištěných skutečností byla vypracována projektová dokumentace sanačního zásahu, která zahrnuje efektivní návrh řešení dalšího postupu, jímž přispěje k rychlému, spolehlivému a definitivnímu vyřešení problémů vyplývajících z kontaminace zájmového území. V současné době je tato dokumentace ve fázi schvalování.

Konkrétně bude odstranění staré ekologické zátěže zajištěno likvidací

kontaminovaných stavebních konstrukcí, odtěžením a likvidací znečištěných zemin a s tím související sanací podzemních vod mělké zvodně.

Hrozí znečištění podzemních vod v okolí areálu DEPRAG CZ a.s.?

Kontaminace podzemních vod je na lokalitě způsobena ropnými látkami, vyskytuje se prioritně ve formě fáze na hladině podzemní vody mělké zvodně. Tato kontaminace je lokálně izolovaná, znečištění nezasahuje mimo areál závodu. Toto tvrzení podporují výsledky laboratorních analýz vzorků podzemních vod. Kontaminace hlubší zvodně, která je vodohospodářsky významná pro zásobování obyvatelstva pitnou vodou (vodovodní skupiny Lázně Bělohrad - Mlázovice - Jičín), nebyla zjištěna. Hypotetické riziko ohrožení této vodohospodářsky využívané zvodně představoval vrt Std 1A, situovaný v areálu DEPRAG CZ a.s., jehož nevhodným vystrojením mohlo dojít k propojení obou zvodní. V případě zvýšení odběrů z jímacích vrtů či zahájení intenzivního čerpání ve vrtu Std 1A mohlo dojít poklesu hladiny ve vrtu Std 1A a následně kontaminaci hlubší zvodně prostřednictvím kontaminované mělké zvodně. Firmou Vodní zdroje, a.s. byl proto v rámci realizace sanačních prací tento objekt odborně zlikvidován. Riziko ohrožení jakosti vodohospodářsky využívané zvodně tak bylo eliminováno a nehrozí ani v rámci realizace sanace. Pro zajištění kontroly bude během provádění aktivního sanačního zásahu zajištěn velmi podrobný monitoring podzemních vod.

*Ing. Jiří Kotýška
ředitel Deprag CZ, a.s.
Lázně Bělohrad*

... Starosta odpovídá ...

Budete opět zvyšovat cenu vodného a stočného? Proč je voda v Bělohradě dražší než v Jičíně, kam se z Bělohradu musí čerpat? Je možné porovnat cenu vodného a stočného s jinými městy?

Provozovatelem vodovodů a kanalizací v Lázních Bělohradě je stejně jako ve většině měst a obcí okresu Jičín Vodohospodářská a obchodní společnost, a.s. Jičín. Představenstvo této společnosti schválilo pro rok 2006 nárůst ceny vodného a stočného o cca 5 % z 46,06 Kč/m² v roce 2005 na 48,35 Kč/m². Ceny jsou uvedeny včetně DPH. Hlavním důvodem zvýšení ceny je růst cen energií (plyn, elektřina, pohonné hmoty). V rámci a.s. VOS Jičín platí zásada, že ve všech městech a obcích je jednotná cena vodného a stočného. Není tedy pravda, že v Jičíně je cena nižší než v Bělohradě. Porovnat ceny vodného a stočného je možné za rok 2005. U většiny společností dojde v roce 2006 dle předběžných informací k navýšení cen pro rok 2006 o 3 až 8,5 %. Nižší ceny než VOS Jičín (46,06 Kč) mají např. VaK Trutnov (35,23 Kč), Havlíčkův Brod (41,74 Kč), Rychnov nad Kněžnou (45,- Kč), vyšší VaK Hradec Králové (46,10 Kč), Dvůr Králové (47,41 Kč), Pardubice (48,83 Kč), Kladno (50,40 Kč), Mladá Boleslav (50,64 Kč), Beroun (51,25 Kč).

Hodně občanů si chodí pro vodu do studánky v Lánech pod bývalým hokejovým hřištěm. Je voda z ní pitná? A je pitná voda z vrtu u tenisových kurtů v Bažantnici?

Voda ze studánky v Lánech je dle rozboru provedeného v prosinci 2005 pitná a velice kvalitní. Voda z vrtu v Bažantnici v místě bývalé restaurace překračuje výrazně limit železa, takže není vhodná k dlouhodobému používání. V ostatních ukazatelích ale limity pro pitnou vodu splňuje.

Neuvažujete o vydláždění cestiček na bělohradském hřbitově? V zadní části se musí chodit v trávě. A některé další chodníky budete v roce 2006 dělat?

O vydláždění cestiček na hřbitově jsme v radě města již jednali. Do budoucnosti k vydláždění těchto cestiček zřejmě dojde, ale v rozpočtu města pro rok 2006 tato akce zařazena není. V roce 2006 zastupitelstvo města plá-

nuje předláždění chodníků kamennou mozaikou v Komenského ulici od křižovatky s ulicí T.G.Masaryka až k ulici Kostelní, kde proběhne i kabelizace elektrického vedení a výměna veřejného osvětlení, dále chceme zadláždít prostor autobusového nádraží, kde se vloni vybudovala nová kanalizační stoka, prostor u prodejny Klas u křídla zámku, naplánován je také chodník v Kotykově aleji od továrních bytů ke Kotykovu mlýnu a konečně chceme vyřešit chodník v Dolní Nové Vsi mezi řadovými rodinnými domky pod restaurací u Sehnalů k autobusové zastávce. Toto místo je pro pěší velice nebezpečné a s výstavbou chodníku jsme čekali na dokončení kanalizace, navíc musíme ještě odkoupit část pozemku.

22. 12. 2005

... Zastupitelstvo města informuje ...

Další veřejná zasedání zastupitelstva města se uskutečnila **23. listopadu a 21. prosince 2005. Na listopadovém zasedání** v aule Základní školy K.V.Raise zastupitelé projednali prodej pozemků a smlouvy o bezúplatném převodu pozemků z Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových

na město, schválili zadání změny č. 1 územního plánu města a název nově vzniklé ulice kolmé na ulici K.Moora na Pacákovu ulici. Dále zastupitelé projednali a schválili rozpočtové opatření č. 5/2005, naopak schválena nebyla nabídka VOS, a.s. Jičín na vklad majetku města do majetku této společnosti. Po kontrole hospodaření města za leden až říjen 2005 zastupitelé vyslechli zprávu o činnosti finančního výboru a schválili Obecně závaznou vyhlášku města č. 6 - požární řád.

Na prosincovém zasedání, které proběhlo v Lázeňském hotelu ČSAD, zastupitelé projednali záležitosti ohledně prodeje a koupě nemovitostí. Schválen byl i způsob prodeje stavebních parcel v ulici Karla Moora a dvou dalších formou dražby, kterou zajistí specializovaná firma. Poté zastupitelé projednali a schválili rozpočtové opatření č. 6/2005 a rozpočet města na rok 2006. Ten byl schválen jako vyrovnaný ve výši 59.203 tisíc Kč. Zastupitelé rovněž schválili cenu vodného v Hřidelci a v Uhlířích, prodloužení čerpání půjčky z FRB do roku 2006 a zahájení prací na sloučení mateřských škol v Lázních Bělohradě a v Horní Nové Vsi. Naopak záporné stanovisko dali ke stavbě vysílače T-mobile v Uhlířích.

Lázně připravují projekt na využití Pardoubku

Počátek roku svádí k bilancování uplynulého období a plánování toho dalšího. Jaký byl rok 2005 a jaký bude tento rok pro největšího zaměstnavatele ve městě, Anenské slatinné lázně? Na to jsme se zeptali místopředsdkyně představenstva doktorky Jitky Ferbrové.

S jakými pocity se ohlížíte za uplynulým rokem?

Největším úspěchem loňského roku je uzavření smluv s německými oborovými zdravotními pojišťovnami. Práce na těchto smlouvách trvala více než rok a jsme jediné lázně v České republice, které mají podobné smlouvy uzavřeny. Stejně významné bylo i to, že jsme téměř po celý rok měli, jako jedni z mála, lázně plně obsazeny. Prošlo jimi okolo 6 tisíc dospělých klientů.

S čím nejste naopak spokojena?

Za uplynulý rok se téměř vůbec nenavýšily platby od pojišťoven. Znamená to, že přestože veškeré náklady na provoz vzrostly, pojišťovny za své klienty platí stále stejně. Špatná je i platební morálka VZP. Dluh VZP vůči našemu zařízení je řádově několik milionů korun.

nilo dost. „Měnila se okna, obložili jsme stěny, vyměnili vany i celkový design provozu. Bylo nutné zcela nahradit i rozvody vzduchotechniky ve stávajících prostorech. Mám pocit, že celý prostor pro vodoléčbu prokoukl a ožil,“ upřesňuje doktorka Ferbrová. Stavební úpravy proběhly i v malém rehabilitačním bazénu. Opravovaly se stěny bazénu a upravovaly šatny.

„S úpravami jsme začali už na konci listopadu. Práce bylo tolik, že bychom ji během 2 týdnů, kdy byly lázně uzavřeny, v žádném případě nestihli dokončit,“ říká místopředsdkyně představenstva.

Hosté byli o pracích informováni, přísun materiálu byl zajištěn ze dvora, takže až na občasný hluk stavba lázeňské hosty neobtěžovala. Stavební úpravy v hodnotě 5 až 6 milionů korun byly dokončeny a prostory už využívají od počátku ledna lázeňští hosté. Právě křídlo balneoprovozu (rašelina) čeká podobné vylepšení příští rok.

Na podzim minulého roku vznikla také nová spojovací chodba mezi recepcí bazénu a jeho odpočívárnou. „Naše předpoklady, že hosté budou po plavání odpočívat v těchto místech, se nenaplnily. Využijeme tedy prostory pro relaxaci i pro ostatní klienty například po masáží a zároveň sem s největší pravděpodobností přemístíme oxygenoterapii (inhalaci kyslíku),“ popisuje další úpravy lázní v loňském roce doktorka Ferbrová.

Co čeká lázně v tomto roce?

Nejvyšší prioritou je dokončit úpravy v lázních tak, abychom byli schopni uspokojit i náročnější samoplátce. Předpokládáme, že klienti zdravotních pojišťoven budou stále naší nosnou klientelou, ale samoplátci nám pomohou překlenout mezery ve zpožděných platbách zdravotních pojišťoven. S tím souvisí i přínos pro zaměstnance. Pokud se zlepší peněžní toky, pak je šance zlepšit i odměňování zaměstnanců.

Chystáte něco, čím byste oslovili i ostatní obyvatele města?

Pro „Bělohradáky“ - další akce typu bazén nebo minigolf zatím nepřipravujeme. Proběhly rozhovory na téma kino a lázně, ale zatím bez jasného závěru. Musím říci, že nejvíce pro Bělohrad přinášíme určitě tím, že nabízíme největší množství pracovních příležitostí v regionu.

A Pardoubek? Co s ním bude?

Restaurace nevyhovovala hygienickým normám a je uzavřena. Objekt je kompletně vystěhován. Připravuje se projekt na další využití Pardoubku. Jeho konkrétní podoba zatím není dokončena. Uvažujeme ale o několika variantách využití. Kdy se začne s realizací, je otázka vybrané varianty a výše nákladů na její uskutečnění.

Děkuji za rozhovor

Balneoprovoz se převlékl do nového

Na dva týdny před koncem roku Anenské lázně osiřely. Důvod? Stavební úpravy.

„Prostory balneoprovozu - tedy koupelí a masáží - byly již značně zastaralé a když to řeknu upřímně, tak ošklivé. Dispozice vodoléčby, protože vyhovují provozu, jsme ale zachovali,“ říká místopředsdkyně představenstva lázní Jitka Ferbrová. Jinak se toho ale k lepšímu změ-

Hodnocení roku 2005

Vážení spoluobčané,

tak jako každoročně se v lednovém čísle Bělohradských listů pokusím zhodnotit předcházející rok z pohledu starosty města.

Loňský rok začal netradičně, neboť zastupitelstvo města schválilo rozpočet na rok 2005 již v prosinci 2004, takže jsme hned od počátku roku věděli, na které akce se zaměřit a připravovat je. Sice jsme přesně nevěděli, na které akce obdržíme státní dotace, ale to většinou stejně nevíme ani v březnu. Naprostá většina měst a obcí zahajuje rok s rozpočtovým provizoriem a vlastní rozpočet schvaluje až v jarních měsících, náš loňský postup ale z řady důvodů považuji za velice výhodný.

Z investičních akcí bych chtěl vzpomínout rekonstrukci základní školy. Během čtyř let se nám podařilo celkovým nákladem přesahujícím 67 milionů Kč (z čehož více než 52 miliony činila státní podpora) školu kompletně zrekonstruovat. Nenaplnily se tak obavy škarohlídů, že jsme od začátku neměli zajištěny prostředky na rekonstrukci celé školy a že po skončení volebního období po tomto zastupitelstvu zůstane nedokončený pomník. Naopak pro letošní rok se nám podařilo ze státního rozpočtu zajistit dalších 15 milionů Kč na vybudování dlouho slibovaného a očekávaného sportoviště u školy.

Další významnou akcí, kterou se nám podařilo v roce 2005 zahájit, je dokončení kanalizace ve městě a intenzifikace čistírny odpadních vod. Po dlouhých jednáních jsme na akci, jejíž náklady přesahují 40 milionů Kč, získali dotaci ze Státního fondu životního prostředí, která pokryje 60 % investičních nákladů, dalších 20 % nákladů uhradí Vodohospodářská a obchodní společnost Jičín a 20 % činí nízkouročený úvěr rovněž ze SFŽP. Spoluinvestorem akce se stala VOS Jičín, se kterou musíme ještě dorešit úhradu DPH, která se po podepsání smlouvy se SFŽP zvýšila

z 5 na 19 %. Máme připravenou také projektovou dokumentaci na dokončení kanalizace v Horní Nové Vsi a v Lánech. Tato investice je zařazena do akce „Čistá Cidlina“, na kterou se snaží získat dotaci z fondů Evropské unie VOS Jičín, která by potom byla i investorem. Předpoklad je získat finanční prostředky v roce 2007.

Z dalších realizovaných investičních akcí bych chtěl jmenovat rekonstrukci chodníku u veřejných WC a vlastních veřejných WC, položení asfaltového koberce v části ulice Karla Moora a v Bezručově ulici, plynofikaci Harantovy ulice a Nerudovy aleje, zahájení II. etapy výstavby vodovodu v Lánech, zasíťování sedmi stavebních parcel v ulici Karla Moora, vybudování stání pod kontejnery na komunální odpad, postupnou rekonstrukci vodovodů v Uhlířích a ve Hřidelci, opravu sochy Iva a vrchnostenských mezníků v zámeckém parku, obnovení slunečních hodin na Památníku K.V.Raise, opravu sochy sv. Jana Nepomuckého na Třetí straně, odhalení pomníku posádce bombardéru B-17 ve Hřidelci, nákup sněžného skútru a frézy na pařezy, atd.

Připravili jsme také řadu projektů (chodníky v Dolní Nové Vsi, Horní Nové Vsi, v Kotykově aleji, Zámecké ulici, komunikace v Nerudově aleji, Nádražní ulici, rekonstrukce sportovní haly SOU, atd.), na které bychom chtěli získat dotace z domácích zdrojů nebo z fondů Evropské unie. Zahájili jsme též práce na vyřešení budoucího využití zámku, kde se v letech 2007 - 2013 nabízí možnost zajištění finančních prostředků z fondů EU.

Velké diskuse v loňském roce vyvolaly přípravné práce na obchvatu města. I zde je obrovská šance získat prostředky na vyřešení dopravy ve městě ze strukturálních fondů EU. Na obchvat je řada rozdílných názorů, poměrně hodně občanů podepsalo petici proti obchvatu, na druhou stranu slyším dost hlasů pro obchvat. Osobně jsem přesvědčen, že pro další rozvoj města je nezbytné dopravu řešit. Navržený obchvat přitom nejen vytěsni část dopravy mimo centrum města, ale navíc bude sloužit jako obslužná komunikace, která otevře a zpřístupní další lokality určené pro bytovou výstavbu. O tom, zda se bude ob-

chvat realizovat, zřejmě rozhodne, zda se podaří vykoupit příslušné pozemky.

V roce 2005 jsme zaznamenali značný zájem o stavební parcely v našem městě. Zájem vyplývá ze skutečnosti, že od roku 2008 dojde ke zvýšení DPH u stavebních prací pro bytové účely z 5 na 19 %, a z očekávaného zvýšení úrokových sazeb z hypotečních úvěrů. Začátkem letošního roku připravujeme prodej cca 15 stavebních parcel formou dražby, dalších cca 20 parcel vznikne po dovedení kanalizace na Horní Novou Ves. S bytovou výstavbou souvisí i změna územního plánu. Předpokládáme, že v jarních měsících letošního roku tuto změnu schválíme a tím se otevrou další lokality pro bytovou výstavbu.

V roce 2005 proběhla opět celá řada kulturních akcí, na které našli cestu jak naši občané, tak návštěvníci našeho města. S velkým ohlasem se setkaly oslavy 60. výročí ukončení 2. světové války, které jsme spojili s připomenutím pádu amerického bombardéru B-17 u Hřidelce v únoru 1945.

Naopak vzhledem k mizivému zájmu občanů o návštěvu filmových představení v místním kině rozhodla rada města o výrazném omezení provozu kina od ledna 2006.

Těsně před vánočními svátky schválili zastupitelé rozpočet města na rok 2006. Vzhledem k tomu, že jsme obdrželi řadu dotací (sportoviště u ZŠ - 15 mil. Kč, tenisová hala - 15 mil. Kč, kanalizace - včetně prostředků VOS zbývá cca 17 mil. Kč, výstavba sociálních bytů - 3.850.000 Kč, zámecký park - 700.000 Kč, vodovod Lány - zbývá cca 600.000 Kč, inž. sítě v ulici K.Moora - zbývá cca 170.000 Kč, atd.), předpokládáme, že realizované investice ve městě v roce 2006 překročí 70 mil. Kč a pomohou tak dalšímu zkvalitnění životních podmínek v Lázních Bělohradě a okolí.

Závěrem tohoto hodnocení bych chtěl vám, občanům Lázní Bělohradu a přilehlých obcí, popřát jménem zastupitelstva města i jménem svým úspěšný rok 2006 prožitý ve zdraví a rodinné pohodě. Těším se na další spolupráci s vámi všemi, protože často právě vaše připomínky a podněty pomohly vyřešit mnohé záležitosti.

Ing. Pavel Šubr
starosta města

V Lázních Bělohradě 2. 1. 2006

Otevřený dopis Jiřího Sehnala

Vážení a milí čtenáři Bělohradských listů

poněvadž se mě během celého tohoto roku mnozí z Vás ptali, proč už nepíši (a nefotografuji) do Bělohradských listů, chtěl jsem Vám na Vaše otázky odpovědět a na pravou míru uvést polopravdy, jež jsem od některých z Vás vyslechl a které byly též prezentovány na stránkách Bělohradských listů na začátku tohoto roku. Tedy v žádném případě jsem se „neurazil“, „nešprajcnul“ ani „na časopis nezanevřel“, naopak - nadále ho kupuji a se zájmem sleduji jeho další vývoj. A hned zkraje otevřeně říkám, že je mi z tohoto vývoje smutno, stejně tak jako mnohým z Vás. **Co se stalo?** ptáte se...

Po čtyři roky jsem se snažil „tlačit“ časopis na úroveň, přesahující průměr běžného městského zpravodaje. Po čtyři roky byl ze strany redakční rady vyvíjen protitlak na snížení této úrovně (říkali tomu „odlehčení“), jinými slovy - směřovat časopis k jakési pseudolidovosti, k podobě přijatelné pro „bělohradského“ čtenáře. S tím jsem samozřejmě nemohl souhlasit, protože jste to byli právě vy, Bělohradští, kteří si časopis s mými články a fotografiemi oblíbili, jak o tom svědčí nejenom anketa z BL č.6/2003, ale i mnohé další ohlasy, které jsem od Vás „na ulici“ vyslechl a jež jsem ve své novinářské práci uplatňoval. Byly to hezké chvíle neformálních debat pod širým nebem, upřímná slova, často smích i slzy a oboustranná radost z výsledku, který mnohým z redakční rady začal vadit. Latentní tlak a časté kritiky mé práce ze strany redakční rady sílily, až na jedné z posledních redakčních schůzek roku 2004 mně bylo členkou redakční rady Ing. Vichnarovou sděleno, že „*moje články nejsou pro Bělohradské listy vhodné, a že si je mám psát do svých knížek a ne do městského časopisu*“. A protože nikdo z přísedících k tomu neřekl ani slovo, pochopil jsem, že je to názor celé redakční rady, v níž už jsem za těchto podmínek dále pracovat nemohl. S milým povídáním si s Vámi, čtenáři, jsem se tiše rozloučil a spolupráci s Listy ukončil.

Je mi to upřímně líto a stýská se mi po Vás, ale jinak jsem se opravdu rozhodnout nemohl.

Na Vaše četné dotazy, jak hodnotím dnešní Listy, Vám neodpovím, protože by to bylo vůči časopisu nefér. Mám ho rád a on za to nemůže. Na vině jsou ti, kdož nepochopili, že alfou a omegou veškerého snažení musí být čtenář, nikoli autorovo vlastní uspokojení a prosazování svých často úzce zaměřených zájmů. Jinými slovy, jak jsem napsal v jedné ze svých knížek - „Nejdůležitější je, aby člověk věděl, pro koho píše.“ Protože „oslovit“ čtenáře, zejména toho našeho, „bělohradského“, je to nejkrásnější, co si jen autor může přát. A pro všechny (autora, čtenáře i časopis) je to navíc užitečné a prospěšné. A přitom je to velmi jednoduché: chce to jen špetku kumštu, a do těch pár řádků, ať už jsou o čemkoli, vložit velký kus vlastního srdce, velký kus sebe sama.

Jednoduché - přesto dnes mnohým těžko vysvětlitelné.

Moc Vás zdravím, Váš Jiří Sehnal

Reakce rady města na dopis p. Sehnala

Rada města tímto děkuje p. Sehnalovi za jeho práci v redakční radě Bělohradských listů a za grafickou přípravu podkladů pro tisk. Tuto činnost vykonával p. Sehnal po dobu 4 let (2001 až 2004), po celou dobu patřil k neaktivnějším členům redakční rady a listům vtiskl svůj nezaměnitelný rukopis.

Je naprosto obvyklé, že v redakční radě probíhaly diskuse nad články a celkovým pojetím časopisu. Často se tímto zabývala i rada města, která preferovala v listech aktuální informace z dění ve městě a v okolních obcích před obecnými informacemi a filosofickými úvahami.

Na podzim 2004 rada města řešila požadavek p. Sehnala na zvýšení částky za přípravu podkladů pro tisk Bělohradských listů z 12.500 Kč na 15.000 Kč za jedno číslo. Rada města proto uložila starostovi zjistit cenové relace v jiných grafických studiích. Po porovnání cen rada města rozhodla oslovit přímo tiskárnu ARPA Dvůr Králové nad Labem, která Bělohradské listy tiskne. S ní došlo k dohodě, že bude přípravu podkladů pro tisk provádět za částku 7.350 Kč za jedno číslo. Navíc přenos dat probíhá v elektronické podobě, což přispělo k odstranění chyb především u jmen a výpadků slov či částí vět u článků některých autorů. Pan Sehnal totiž musel všechny články ručně přepisovat, neboť nemohl přebírat podklady na disketě, CD nebo e-mailem, a při přepisování vznikla řada chyb.

Po této změně pan Sehnal oznámil redakční radě, že ukončil spolupráci na vydávání Bělohradských listů. Do čísla 1/2005 BL připravila paní Vanišová článek o umělecké činnosti

Jiřího Sehnala, jehož zveřejnění p. Sehnal ale odmítl.

Co se týče úrovně Bělohradských listů v roce 2005, rada města se nedomnívá, že by došlo k jejímu poklesu. Nejlepším měřítkem v této oblasti je zájem čtenářů, který zůstal na stejné úrovni soudě dle počtu prodaných výtisků. Samozřejmě někdo má názor, že lepší byly listy minulé, někdo, že jsou lepší dnes. Rada města však uznává, že v Bělohradských listech chybí některé články a fotografie pana Sehnala a nabízí mu tímto obnovení spolupráce formou jeho členství v redakční radě a zveřejňování jeho příspěvků a fotografií.

Odpověď Lenky Vichnarové

Milý Jirko,

nejsem zastávkyní „vyřizování účtů“ přes noviny, ale musím se bránit, protože ve svém otevřeném dopisu se mě dotýkáš. Velmi dobře si pamatuji na poslední redakční radu, na které ses rozhodl (dobrovolně, pro nás ostatní překvapivě), že už se dále na přípravě BL nebudeš podílet. Chci zdůraznit, že to bylo jen tvoje rozhodnutí po naší dílčí kritice. Čeho se týkala? Stále se množících chyb - nejen gramatických, ale bohužel věcných. Pokud šlo o záměnu jmen, což se stalo několikrát, je to velmi nepřijemné pro aktéry či jejich rodinné příslušníky. Ještě horší je, když jsou předkládány čtenářům neověřené skutečnosti. Ty jsi přitom byl jediným a dobře placeným redaktorem a grafikem listů. Ostatní, zejména ing. Šubr a paní magistra Vanišová, museli tvé chyby zachytit a opravovat.

Mnoho tvých fotografií a textů bylo zajímavých a kvalitních, což nikdo z nás nikdy nezpochybňoval. Další ale byly úvahami, které se hodí do jiného formátu tiskovin, třeba knih, jichž jsi úspěšným autorem. Bělohradské listy mají podle mínění redakční rady shodné cíle jako jiné noviny a časopisy. Tedy poučit, zaujmout, pobavit, ale hlavně INFORMOVAT. Jenže tuto koncepci ty jsi odmítl akceptovat. Místo toho jsi pomlouval a místy i zesměšňoval všechny ostatní autory, pohrdavě jsi hovořil o jejich schopnostech a vlastně uznával jen sebe sama. Ty jsi byl přesvědčen o své pravdě a jinou jsi nechtěl přijmout, proto jsi sám, a to zdůrazňuji, dobrovolně skončil.

Důrazně se musím ohradit vůči nepodloženým tvrzením zveřejněným ve tvém dopisu: jaké protitlaky směřující proti kvalitě práce jsi v redakční radě pociťoval? Co by ostatním členům redakční rady mohlo vadit na tom, že listy lidé rádi čtou? Proč by v radě v takovém případě dobrovolně, bez nároku na odměnu pracovali, a do listů přispívali?

Přesto ještě jednou opakuji: je škoda, že jsi spolupráci uraženě ukončil - protože tvoje texty i fotky v listech chybějí...

SAMOTA BERTOLDKA

Nad osadou Tikov, na jižním svahu chlumského pohoří, se na pokraji lesa krčí několik chaloupek, které si přes dvě stě let chrání název a existenci své lokality - Bertoldka. Samota nese název po svém zakladateli Bertoldu Vilémovi z Valdštejna - podobně jako jiná obec v našem regionu, která nese jméno Arnoštův a byla pojmenovaná po majetníku bělohradského panství Janu Arnoštu Šafgočovi (+1747). Územně Bertoldka patří k obci Šárovce Lhota.

Když v roce 1724 přikoupil Bertold Vilém z Valdštejna k bělohradskému panství lhotský statek, stal se tak posledním majetníkem lhotecké tvrze, vsi Šárovce Lhota a Tikov. Právě za jeho života vznikla samota Bertoldka. Bertold Vilém nechal vykácet okraj lesa a dal tu postavit čtyři chalupy pro své dělníky. Chalupy měly samostatné číslování, oddělené od číslování na Tikovech. Prvními obyvateli takto vzniklé osady se stali: v čísle 1 Tobiáš Juklíček, v čísle 2 Jiří Šafránek, v čísle 3 Jan Křeček a v čísle 4 František Dlab.

Dříve stávaly u Tikova železné hamry a od toho se jmenuje mlýn na řece Javorce Hamerský mlýn. (Hamry byla menší vodní kovárna, kde voda poháněla kolo, jehož hřídel přenášel svůj pohyb na silnou tyč a působil její pohyb nahoru a dolů.) Pro potřebu

hamrů se pálilo dřevěné uhlí na Tikovech i na Bertoldce. Dosud se tu jednomu poli říká „Na milřích“. (Dřevěné uhlí se pálilo tak, že se polena dříví nastavěla okolo „krále“, v zemi zaraženého kůlu, až vznikla kuželovitá kupa, která se přikryla hlínou a drnem. Dříví shořelo jen z malé části, většinou žárem zuhelnatělo. Vyrovnalo se výhřevností kamennému uhlí. Používali ho kováři i klempíři.)

Mlýny stávaly na Tikovech dva. Kromě mlýnu hamerského na Javorce byl tady ještě mlýn tikovský a nazýval se Mlýn pod rybníkem. Dnes už neexistuje ani mlýn, ani rybník, kterému se říká Dolejší.

Farností patřívaly Tikov i Bertoldka do Chodovic a teprve v roce 1736 byly přiřazeny do Mlázovic. Zemřelí byli pochovááni na hřbitov do Chodovic až do roku 1882.

O tom, jakými krutostmi v této době oplývalo soudnictví, svědčí tato událost ze samoty Bertoldka: Dne 25.6.1765 byla odsouzena a sřata mečem v Hořicích Johana Šafránková z Bertoldky č. 2 za to, že utratila novorozeně.

Když její tělo leželo v jámě a železným kulem jí bylo proraženo srdce, přicválal císařský kurýr z Hradce Králové se vzkazem, že se Šafránkové udělí milost.

Dnes je na Bertoldce pět chalup, ale pouze ve dvou žijí starousedlíci, kteří zůstali této samotě věrni přesto, že i přes krásu přírody tu život není zejména v zimě snadný. V jedné krásné roubence žije paní Lejdarová, která zde celý život žila spokojeně se svým manželem a rodinou, a ve druhém, novějším stavení přestaveném z původní stodoly, žijí Ulvrovi, dcera paní Lejdarové s manželem. Ostatní stavení patří chalupářům.

Vzpomínka na starou bělohradskou rodinu *Fassati*

*Dům Ludvíka Carabiere Fassati a Lidmily Fassati (roz. Hrnčířové)
v Prostřední Nové Vsi č. p. 13.*

Mladá generace o nich už téměř neví a starší obyvatelé Bělohradu je považují spíše za Pražany. Minulost rodiny Fassati je však spjata především s Podkrkonoším a také v současnosti jedna rodina provozuje cestovní kancelář v Jaroměři. Doložený rodokmen potomků italských stavitelů a kameníků, kteří přišli do Čech z oblasti Florencie, sahá do poloviny 18. století. Rodný list Ludvíka Fassatiho, mistra knihařského, který byl počátkem 19. stol. jičínským radním, odkazuje na jeho otce lékárníka Joh. M. Fassati a matku, příslušnici šlechtického rodu Rosalii Auflo Wieswasser. Ludvík se oženil s Kateřinou Tampelskou, dcerou mistra knihařského, od něhož pravděpodobně převzal živnost. Známý jsou osudy jejich nejmladšího syna Vincence, ředitele advokátní kanceláře v Jičíně. Ve 2. pol. 19. stol. působil v Praze, kde se mu narodil syn Ludvík. Ten po učitelských studiích začal učit v Bělohradě, ve škole v Horní Nové Vsi. Do doby svého sňatku s Lidmilou Hrnčířovou z Bělohradu, bydlel jako svobodný mládenec přímo ve škole. Po svatbě je přijala do svého domu nevlastní sestra novomanželky, Anna Fajksová. Jednalo se o známé oranžové stavení v Prostří. Nové Vsi čp. 13, postavené r. 1877 Antonínem Fajksem.

Od této doby je život celého rodu s Bělohradem již natrvalo spjat. Školské orgány sice „odvelely“ Ludvíka po několika letech nejprve do Otovic a posléze do Prahy, rodina Fassati však do našeho města začala dojíždět na prázdniny a její potomci tak činí dodnes. V Bělohradě se r. 1887 Ludvíkovi narodil ještě první syn Miloslav, později známý jako prvorepublikový brigádní generál. V Praze čekala bělohradského učitele, který zřejmě jako poslední příslušník rodu ještě ovládal italštinu, velmi zajímavá kariéra. Stal se ředitelem škol a předsedou českého sdružení Italů, které po staletí vlastní palác ve Vlašské ulici pod Hradem. Za celoživotní zásluhy se mu dostalo v r. 1923 ocenění v podobě Čestného kříže s právem užívat titul „Cavaliere“ přímo od italského krále Viktora Emanuela III.

Prvorozený Ludvíkův syn Miloslav vystudoval vojenskou akademii a jako mladý důstojník se účastnil bojů na východní frontě. Potkal jej typický osud čs. legionářů, kteří se díky bolševické revoluci museli do vlasti vracet přes Sibiř a Ameriku. V USA se ještě jako znalec jazyků stačil účastnit jednání o vzniku samostatného čs. státu. Smysl pro taktiku a cílevědomost mu pak v novém zřízení otevřely cestu k hodnosti generála. Bylo přirozené, že Miloslav jako voják měl blízko k tělesné kultuře. Aktivně se věnoval lehké atletice, později také jako organizátor a rozhodčí. Proto se po 2. sv. válce pokusil zajistit pro Bělohrad zřízení vrcholového sportovního střediska. To však bylo pro nepochopení komunistické radnice nakonec založeno jinde. Generál Fassati měl také velký vztah k umění. Sám byl svátečním malířem, který zobrazil i mnohá oblíbená místa v Bělohradě, zejména Hůru a Byšičky. Jeho manželka Augusta byla profesorkou pražské konzervatoře a učila mnohé naše operní hvězdy, např. M. Podvalovou. Rodina navštěvovala divadlo i koncerty a přátelila se s mnoha osobnostmi kulturního i sportovního světa, např. spisovatelem Vančurou, grafikem Švabinským nebo atlety Zátopkovými. V rodném Bělohradě patřili k jejich přátelům např. starosta Ducháček nebo cukráři, manželé Mistrovi. Dům čp. 13 v Prostří. Nové Vsi byl v té době upraven na příjemné letní sídlo s okrasnou zahradou, bazénkem a dvěma altány.

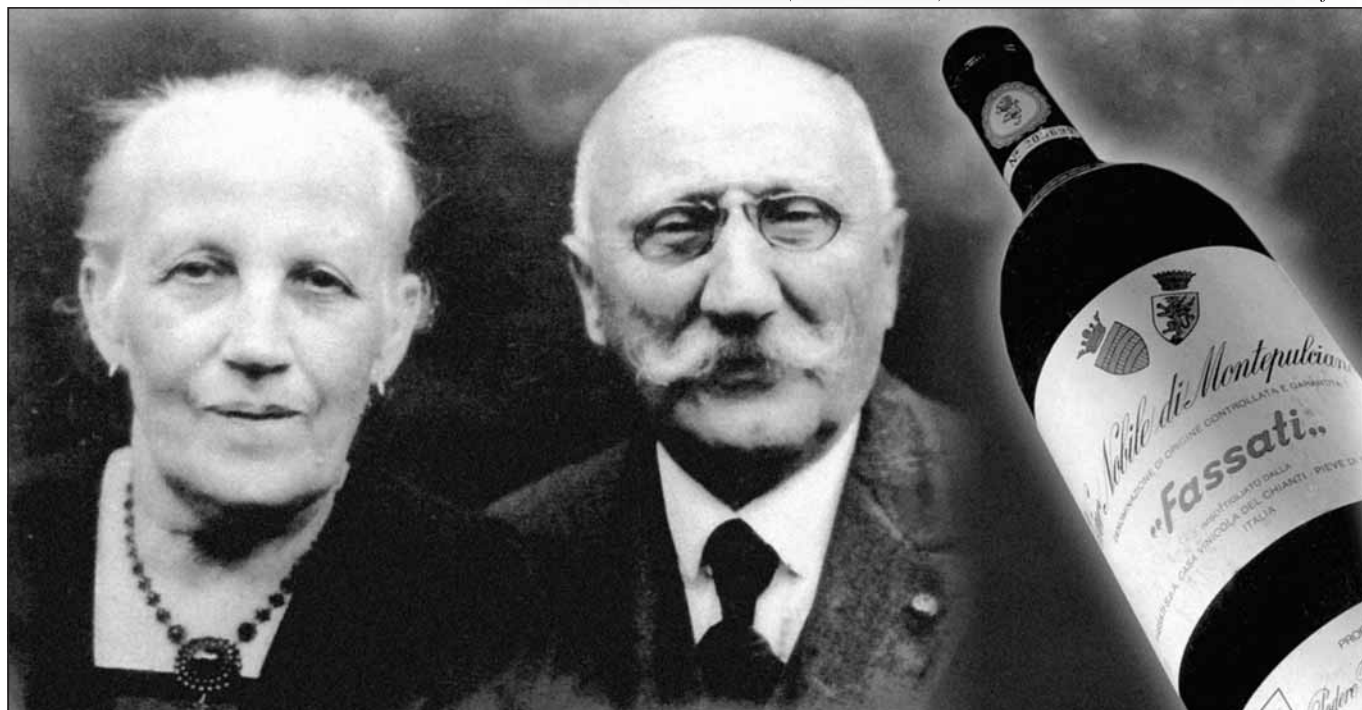
*Brigádní generál Miloslav Fassati
(*1887 Bělohrad)*

Z vnuků Ludvíka Cavaliere Fassatiho zůstali nositeli rodového jména již pouze synové pana generála - Miloš a Pavel. Mladší byl primářem v pražské nemocnici ve Vysočanech. Starší Miloš, biochemik a biolog se k radosti svého otce věnoval také lehké atletice a ve 40. letech byl čs. rekordmanem v běhu na 100 m. Vynikl i ve své profesi, kde výzkumem v oblasti entomologie dospěl k objevu nových druhů rodu *Bembidion* a v rostlinné říši popsal nové poddruhy českých orchidejí. Mladší z jeho tří synů se věnovali sportu. Ondřej byl reprezentantem v desetiboji a Martin v tenise. Nejstarší - Tomáš - se věnuje společenským vědám, teorii vizuální komunikace a umění. Je autorem prvního českého slovníku globální vizuální gramotnosti, díky čemuž jeho jméno nalezneme v encyklopedii Kdo je kdo. Jako ředitel Muzea umění, architektury a designu se zabývá ochranou památek. Proto jej při pobytech v Bělohradě zajímá historie města. V 60. letech jej upoutaly zejména stavební prvky připomínající slavnou etapu rozvoje lázní. V r. 1972 proto natočil o Bělohradě film a vytvořil rozsáhlý fotografický cyklus. V 80. letech se angažoval za záchranu Fričova muzea a pomohl tak možná „za pět minut dvanáct“ stavbu zachránit před demolicí.

Pokud se vypravíte do pravlasti rodiny Fassati - Itálie, setkáte se v blízkosti Florencie s vínem značky FASSATI. Má v sobě lehkost a jižní temperament. Podobně vnímají Češi celou Itálii. Příslušníci tohoto národa pronikají do naší země už po staletí jako stavitelé (také bělohradský zámek projektoval slavný Ital Santini), vědci a umělci. Podobně jako víno téhož původu se setkávají s vlídným přijetím. To je charakteristické i pro osud rodu, jehož osudy jsme vám popsali.

Lidmila Fassati (roz. Hrnčířová) a Ludvík Cavaliere Fassati - svatební foto

L. Fassati a L. Cavaliere Fassati - v pozdním věku

Italské víno Fassati

DUSÍKOVA CHATA

CHATA NEBESA

Dvoustránka o hospodách: tentokrát o Dusíkově chatě, která také měla název Chata Nebesa na stezce Pižlově, jak je uvedeno na pohlednici Klubu Českých turistů z roku 1948. Pamětníků dnes již mnoho není a navíc Dusíkova chata byla v provozu necelých dvanáct let. V jednapadesátém, kdy jsem měl šest roků, jsem seděl s rodiči v této chatě. Ustrkával limonádu, co se nalévala z lahvi se zvláštním drátěným uzávěrem, a díval se dolů na Bělohrad. Zanedlouho končila sláva této romantické chaty. Opuštěná, bez majitele, plundrována partami nás kluků i drobnými stavebníky. Ale vraťme se na začátek.

Chatu na pokraji Hůry, na Nebesích, postavil Antonín Dusík někdy v roce 1939. Převážně sám. Antonín Dusík se narodil 11. července 1897 v Chotči. Jeho předkem byl slavný český kantor a varhaník Václav Jiří Dusík (1751-1815) z Mlázovic. Náš Antonín Dusík pocházel ze sedmi sourozenců. On, bratr Ota a 5 sester - Růžena, Anna, Marie, Zdena a Božena. Vyučil se brusičem kamenů, ale hlavně ho bavilo cestování. V šestnácti měl sježděnou polovinu Evropy. Stává se nákupčím firmy Baťa, jezdí do exotických oblastí. Jáva, Borneo, Brazílie, Argentina. Nakupuje vzácné kůže, což se také projevilo na výzdobě Chaty Nebesa. Visí tady kůže z krokodýla a velkého cizokrajného hada. V chatě v horním pokoji i bydlel. Antonín Dusík postavil v Bělohradě také jednoduché dřevěné stavení za jižní brankou fotbalového hřiště u Bažantnice. Dříve tam žil správce „fotbaláku“ pan Klinský. Dnes rozsáhlá rodina Horáčekových.

Dusík má dvě dcery - Martu Janu (naroz. 1941) a Darju (1943). Marta Jana Decaneto žije v Argentině v Cordobě. Vystudovala vysokou školu, Pedagogickou fakultu.

Mladší Darja Havelková bydlí v Jičíně a léta pracovala jako zdravotní sestra ve stomatologii i v našich Anenských slatinových lázních. Paní Darja má dvě dcery - Darju a Atinu.

„Táta byl velký dobrodruh. Měl nápady, vždycky něco velice rád začal. A když to bylo hotový, dokončený, šel od toho pryč,“ říká mi v příjemném prostředí jičínského Zámeckého bistra paní Darja.

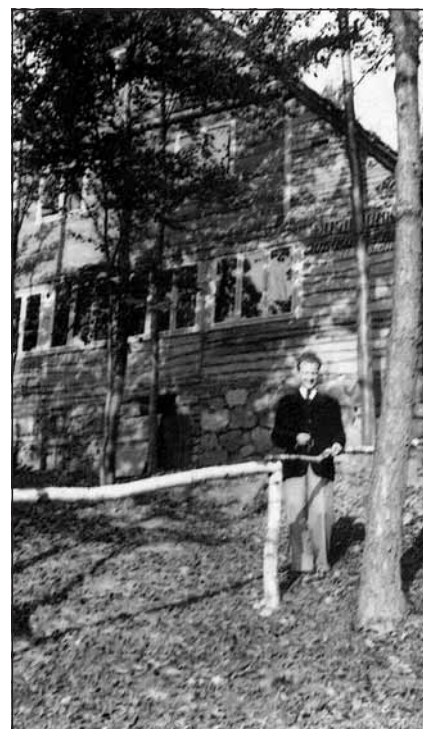
„Postavil podobnou chatu i na Podkarpatské Rusi, někdy v roce 1938. Odtud přivezl domů do Bělohradu dvě plné tašky hub - ryzců. Ty v Hůře a v okolí nebyly, tak je táhl přes celou republiku. Jeho sestra Růženka říkala: Měl raději dovízt teplý deky z ovčí vlny, když jeho žena byla vážně nemocná. Ale takovej už táta byl. Jinak ženy ho zbožňovaly, byl k nim pozorný, dovedl je nádherně ukecat. První svoji lásku poznal jako legionář

v Rusku. Darja se jmenovala. Po ní mám jméno. Pak se ženil se Slovenkou, se kterou se však brzy rozvádí. No a potkal i Martu Peterovou z Bělohradu, kterou si vzal - to byla naše máma,“ pokračuje Darja Havelková.

Darja Havelková

Dusíkova chata

Zajímavý barák, chatu, staví s bratrem Otou v Šárovce v Lhotě. Obdobná chata jako v tropech. Pan Antonín Dusík měl vskutku originální nápady. Patnáctého srpna 1945 umírá jeho manželka Marta na tuberkulózu - je jí 37 let.

Dusík s dcerou Martou Janou

Dusík do dvou týdnů vše sbalil a odjel do Argentiny. S ním i jeho starší dcera, čtyřletá Marta Jana. O dvacetiměsíční Darju se stará babička a bezdětná teta Růžena. Žijí v Chotči a mladší Dusíkovu dceru vychovaly. Darja otce vlastně nepoznala, pouze z vyprávění. Sestru Martu Janu vidí až po 27 letech...

Po odjezdu Antonína Dusíka do Jižní Ameriky koluje mezi lidmi mnoho dohadů. Od komunistického zaprodance až po útěk před dluhy. Pravdou však zůstává, že jej vždy lákaly dálky a dobrodružství. Dusík umírá v Argentině v roce 1972 - bylo mu 75 let.

„Tátovi prodloužil pan Dusík život o dobrých deset let. Táta měl v noze sněť. Dusík mu poslal tehdy nedostupný lék, nějaký indiánský výtažek, peruánský černý balzám,“ vzpomíná moje sousedka Slávka Drasnarová. *Při nemoci Antonín Dusík pomohl. A nejenom otci Slávky Drasnarové, ale i bukovinskému Jaroslavu Čeřovskému. Pan Čeřovský, výborný lyžař a slušný houslista to měl do Chaty Nebesa po Horské cestě kousek. A s Dusíkem, jenž byl o 19 roků starší, byli dobrými kamarády.*

„Na Nebesa do Dusíkovy boudy chodili hodně fotbalisti. Parta Ládi Formana, Honzy Ouška, Edy Ettricha. Pak taky lyžaři kolem Franty Fleka. Na Velkých nebesách byl i skokanský můstek. Nejlíp to na něm uměl farář Lacina, co bydlel v té malé hájence nedaleko. Špatnej nebyl ani Olda Ducháček,“ vzpomíná 78letý pamětník Václav Šiling. *„My mladší kluci jsme začali chodit do Dusíkovy chaty ke konci války. Po lyžování na Nebesách jsme šli posedět. Chatu vedl nějaký Brádle. A s ním taková pěkná ženská z Bukoviny. Ty jsme říkali Malovánka. Brádle utekl z totálního nasazení v Německu.“*

„Dusíkova chata patřila k lyžování,“ rozebírá léta minulá paní Jiřina Horáčková. *„Lyžovat jsme chodili na Byšička a na Malá a Velká nebesa. Kdo sjel Velká nebesa - byl lyžař. No a čaj v Dusíkově chatě byl za padesátník a byl moc fajn. Obsluhoval nás Tonda Dusík nebo jeho bratr Ota.“*

Dusíkova chata. Chata Nebesa. Patřila k Horní Nové Vsi a byla to její sedmá hospoda. Hosté - lyžaři, fotbalisti, Brtevští, z Prostředního Dílu, Bukoviny, lázeňští hosté, náhodní návštěvníci, turisté. Provoz i na tehdejší dobu složitý. Chyběla elektrická přípojka, svítilo se petrolejkou, pro vodu se muselo až ke studánce u 400 metrů vzdálené Lacinovy hájenky. Místo pro chatu výborné. Bělohrad a okolí jako na dlaní. Mockrát nám Dusíkova chata chyběla. Jak by bylo fajn zastavit se při túře na běžkách na teplý grog. Schovat se i s košíkem hub před bouřkou a dát si jedno dvě pívka. Poklábosit u kávy a sledovat z prosklené chaty krajinu dole. Jen krátký čas byl dopřán Dusíkově chatě. Chatě Nebesa.

Antonín Dusík

www.motozmolci.com

Některé akce:

- Největším motorkářským srazem v okolí je „Nářez brouků na palouku“ u Chlumce nad Cidlinou. Tisíce lidí a více jak 1500 motorek.
- Nejoblíbenějším srazem Motožmolců je „Broďák“ u Červeného Kostelce. Hezké prostředí v útulném malém kempu, kde je méně lidí, ale krásná atmosféra.
- Nejbližším srazem jsou Lužany a Dřevěnice. V Dřevěnicích na jaře a v Lužanech o posledním prázdninovém víkendu.
- Bombou je „Streetfighter Day“. Největší motocyklové exhibiční setkání ve střední Evropě. Naposledy se konalo v Bechyni u Tábora.
- Závod Grand Prix Brno, mistrovství světa silničních motocyklů. Nejprestižnější závody v republice.
- Evropský pohár silničních motocyklů v Mostě.
- Tři sta zataček Gustava Havla v Hořicích. Nejbližší podnik, ze kterého je možné jít domů i pěšky.
- Velký Meder. Společná dovolená ve slovenských termálních koupelích.
- První taneční zábava v restauraci U Sehnalů se spoustou soutěží a bohatou tombolou (proběhla 5.11.2005).

Pod touto adresou najdete stránky občanského sdružení z Lázní Bělohradu a při bližším ohledání zjistíte, že se jedná o partu sdružující se kolem motorek, motorkářství a věcí, které k tomu patří. Vyplývá vám z toho, že spolky nemusí řešit jen věci zásadní, ale mohou být jen tak pro zábavu.

Sdružení sídlí na adrese Pavla Janáka, vykonávajícího funkci prezidenta spolku, majícího v současnosti 29 členů mužského, ženského i dětského pohlaví.

Dnes je moderní mít pěknou motorku, prý na to letí holky. Stroje nejružnějších značek a výkonů lze pořídit od několika desítek tisíc jako ojetinu nebo za statisíce jako fungl novou. I v Bělohradě nad takovými žasneme, nadává-

me na jejich rychlou jízdu a řada lidí kroutí hlavou nad vyhozenými penězi.

Spolek se zrodil v roce 2000, kdy se sešlo pár místních motocyklových nadšců v restauraci u Sehnalů a dohodlo se na dalším společném postupu. Dalo tak impuls ke vzniku občanského sdružení, ve stanovách nazvaného „Motožmolci“. A tím mohl začít život spolkový.

Zájem o motorky je vedl na závody Grand Prix, podniky světového i místního významu, výstavy motorek, srazy a koncerty rockových skupin.

Různých akcí se účastní k menší či větší spokojenosti pánů i jejich manželky a přítelkyně. Dita Václavíková jezdí na vlastní motorce, jinak za řídítka sedí pánové. Vlna svateb v členské základně zavinila, že někteří dokonce svou motorku prodali a pořídili si kočárky jezdící sice pomaleji, ale často více řvoucí.

Možná jsou Motožmolci spolkem mladých šílenců, možná, že je to celé přejde a v budoucnu se budou věnovat něčemu jinému, ale vůně benzínu, zvuk motorů a svist větru při jízdě jim určitě zůstane v paměti, tak jako nám, kteří je občas na silnici potkáme.

12. 11. - pošmourná listopadová sobota. Místo dětí se nám po zahradě prohání vlezlo. Naštěstí nemusím vymýšlet, jak zabavit své tři ratolesti. Míříme do Bělohradu. „Tady jsme byli!“ hlásí nadšeně Adámek. „Ty si to pamatuješ, vid, Adámku,“ chválím batole, „tady chodili Matoušek s Andulkou do školky!“ Ve vestibulu je trochu tlačence. Na Andulku se vrhá kamarád, teď už taky prvňák. Stojí spolu frontu na žetonky. „Kup jich radši víc.“ Vždyť je to pro školku, pro děti. Všude známé tváře, úsměvy. „Tak jak se máte? Jak se líbí Matouškovi ve škole?“ Připadám si, jako kdybychom nepřišli jen na návštěvu, ale vrátili se domů. „Andulko, přečti, co je tady napsáno.“

Podzimní jarmark

„Burza knih, zdobené perníčků - 4. třída... Opičí dráha, prodej výrobků, zpívání s kytarou 10:30 a 12:30 - 5. třída...“

„Počkej, už nečti, to je za minutku, honem nahoru.“ Zazpívali jsme si, utratili žetonky za masážní pytlíček pro Matouše a modrou hvězdu do okna. „Hele, dej ji proti světlu.“ „Ta je krásná! Jako vločka.“ „Vedle je ta opičí dráha.“ Adámek pláče, protože se nemůže odtrhnout od obrovského plyšového slona. Matouš na opičí dráze zabírá trampolínu a svoji bývalou paní asistentku. „Matouši, ty jsi vyrostl, co jsme se neviděli!“ Matouš vezme ruku svojí „tety“ a protože nevidí, musí si ji alespoň očuchat. „Za pět minut začíná divadýlko ve 2. třídě!“ zvoní někdo na zvoneček. Adámek pláče, protože se nemůže odtrhnout od artistického šlapátka. Andulka zapadá do hlediště mezi bývalé kamarády. Matouš se uhníždil na klíně svojí „tety“. Taky si připadá jako doma. Během představení občas radostně zakvílí, užívá si to po svém a nikomu to zjevně nevadí. „Mamko, tady se vyrábějí nějaký svíčky!“ Vše je připraveno, nastříháno, stačí slepit a do okýnka originálně nalepit barevné průsvitné papírky. „Zkus to dát na tu svíčku.“ „Nádhra, že jo? Že si to hnedka rozsvítíme, až přijedeme domů!“ „No jo, musíme to ukázat tatkově. A chcete už jít na hamání?“ Adámek nechce, protože našel bagr, jaký doma ještě nemáme. Na cestě na oběd potkáváme nadšené přátele:

„Už jste byli v Kouzelném lese? Tam běžte, to je tady snad nejlepší. Je to ve fialovém pokojíčku.“ Před pokojíčkem postá-

vá pár dětí a slečna s mladíkem („Prý můžou přijít pomoci i sourozenci.“) hlídají tajemně zavřené dveře. Malá skupinka vychází, můžeme jít my. Pokojíček tajuplně osvětlen, na zemi po kotníky voňavé podzimní listů, v rohu stromovité kulisy, z nichž se vyloupnul skříteček. Básni o tom, jak pod listím najdeme poklad. „Jé, ZLATÝ kamínky!“ „Matoušku, hledej kamínky!“ A Matouš hrabe v listí zlatý - nezlatý. „Sbírejte, než dozvoní písnička a pak honem pryč.“

Děti si šťastně odnášejí úlovek a mě napadá, který obětec tam ještě další dvě hodiny bude stát v temném koutku a ještě třicetkrát dělat skřítku. Po chodbách a jako službu u atrakcí a za pultem v „bufetu“ potkáváme paní učitelky, bývalé paní učitelky („Anduličko, ty jsi vyrostla.“), kuchařky, uklízečky, maminky. Kolik lidí to tady chystalo, kolik maminek přineslo ty dobroty a než se to zase všechno uklidí! Děkujeme. I vám, kdo velkoryse utrácíte žetonky. Děkujeme i za ten nápad, už vloni, a za to hrdinství vás ostatních něčí nápad podpořit a realizovat. „Kdo vám udělal takovej binec ve fialovém pokojíčku?“ ptám se právě té nápadité dámy a obě víme a smějeme se.

Andulka jde vyrábět namáčenou svíčku a já s kluky zase na zpívání. Paní ředitelka napovídá ze zpěvníčku: „Jen zahlídlí svět, maj na duši vrásky, jak málo je, málo je lásky...“

Nejsem asi sama, komu vyhrkly do očí slzy. Možná proto, jak nám to zaznělo krásně dvouhlasně, možná pro ty děti, které teď zrovna někde smutní. A ještě: „Mamí, Adam jí ten perníček co si ozdobil!“ „Domů ne! Nepojedeme autem!“ vydržel Matouš říčet čtvrt hodiny. „Mamí, ještě jsme nebyli ve sklepě.“ „Ale už se tam nestraší,“ říká paní učitelka, „tak se aspoň podívej na lucerničky a dole se můžeš podepsat.“ Maminky, tatínkové i děti odcházejí překvapení, unavení, nadšení, spokojení i věčně nespokojení. Odnášejí si prázdné plechy a tácy. „Počkejte tady, ještě musím pro hrnec!“ Snědený a dokonce umytý. Ve dveřích: „Tak co Honzíku, pěkný to bylo, vid? Co se ti nejvíc líbilo?“ Zaváhal. „To je moje školka!“ pronesl hrdě prcek. Však ještě uvidí.

Vlezlá listopadová sobota proměněná na hřejivý zářící den. V téhle školce se dějí zázraky v každou roční dobu.

ING. RADOMÍR KOSINA, CSc.

Není to vůbec jednoduché psát následující řádky. Postavou i vizáží si nic nezadal s populárním zpěvákem Petrem Spáleným... Pro mě byl Radek ohromný borec. Člověk, kterému to bělohradské cítění zůstalo natrvalo pod kůží. Naprosto skromný kluk, nezatížený, žádný frajer, žádný mistr zeměkoule, i když svými znalostmi byl výjimečný.

Tak jak říká Jaroslav Kraus, ten co umí bezva našelovat lyže a vůbec rozumí našemu bělohradskému dění jako málokdo: „*Radek Kosina! Na toho nikdo nemá, to je největší borec, za ním je hrozně dlouhá pauza...*“ A Kraus má pravdu. Jako vždy.

Radek, to je Třetí strana konce padesátých let, kdy jsme tady s Kosinovými bydleli v jednom baráku. Radek, který byl o pár let mladší než my, to zkoušel bruslit i v let s hokejkou na dvorku po nás, po starších... Radek padal, ale začal znovu,

protože on už takový byl... **Radek**, to je malování komiksů, kreslených seriálů, krajin. Během studia na VŠE založil výtvarnou skupinu Kiwi. I v tomto oboru vynikal... **Radek**, rocková muzika, The Queens, U2. Nesmírně smutno mi bylo v té jičínské obřadní síni, když zněl rock při rozloučení s Radkem... **Radek**, tenis. A Kosinova typická forhendová přímka, ohromně pro soupeře nepřijemná... **Radek**, hodinka tenisu s manželkou Libuškou na „trojce“ v Bažantnici. Žádné klasické počítání fiftýnů, výhod, nevýhod. Nýbrž lajnové či křížové údery. Dokonalost sama... **Radek**, který uměl poutavě a zaníceně vyprávět, jako málokdo. O šéfovi Klausovi, podvojném účetnictví, rodině, o studiu syna Mírka a dcery Blanky, běžkování, forhendech, firmě BDO, o parlamentních Doležalovi, Czabanovi, o Bělohradských listech i o sekání trávy na hornoveské chalupě... **Radek**, a jeho vejšlapy Bažárnou, na Byšička s Líbou a se psem, tak trochu si užíval náš Bělohrad... **Radek**, o jehož nečekaném odchodu v neděli 13. listopadu 2005 je hrozně těžké psát... **Radek**, který mi 11. listopadu v devět ráno, padesát hodin před svojí smrtí, posílá e-mail, jenž končí slovy:

Věřím, že se setkáme v Bělohradě. Někdy v sobotu bychom mohli zajít posedět k Šantovi. Bylo by to milé. Zdravím a přeji hezký víkend.

Životopisné údaje Ing. Radomíra Kosiny, CSc. převzaty z knihy Who is... narozen 5. července 1952 v Jičíně

- v roce 1971 maturoval na SEŠ v Jičíně
- 1972 - 1977 vystudoval VŠE, obor účetnictví
- 1981 - 1987 vědecká aspirantura - tvůrčí využití účetnictví ve vnitropodnikovém řízení, udělen titul CSc.
- 1977 po ukončení VŠE nastupuje na Ministerstvo financí do odboru metodiky účetnictví, přes poradce ministra a vedoucího oddělení se stává ředitelem odboru metodiky účetnictví
- 1979 - 1985 externí pedagog na VŠE Praha
- 1988 zvolen do mezivládní komise OSN pro mezinárodní účetní a výkazní standardy
- 1990 - 1991 podíl na vypracování nového zákona o účetnictví ČSFR
- 1990 zakládající člen Unie auditorů, od roku 1993 nástupnické organizace - Komory auditorů v ČR
- 1993 - 1998 předseda dozorčí komise Komory auditorů v ČR
- 1992 spoluzakladatel, jednatel, odborný ředitel BDO CS, s.r.o. - auditorská činnost, poradenství při vedení účetnictví
- podíl na vytvoření zcela samostatného zákona o účetnictví v ČR
- spolutať autor několika publikací, přes 100 odborných článků na téma účetnictví, kalkulace vlastních nákladů

EVROPSKÝ ROK BOJE PROTI HLUKU JE ZA NÁMI

Poznámky k přípravě strategické studie města

Jakoby symbolicky se v průběhu Evropského roku boje proti hluku rozhořela v Bělohradě diskuse o vhodné formě obchvatu. I v našem městě si lidé uvědomují, že hluk z dopravy škodí nejen zdraví, ale také pracovní výkonnosti a zprostředkovává celému rozvoji. Mnozí lidé v Bělohradě jsou přesvědčeni, že i to poměrně malé množství aut projíždějících lázními stojí za velké úsilí vedoucí ke změně. Problém si zaslouží podrobnější pozornost.

U hluku nejde jen o změření jeho nejvyšší intenzity. Ergonomie zabývající se kvalitami pracovního, obytného i léčebného prostředí rozlišuje i frekvenci hlukových záteží za hodinu, typ hluku a na druhé straně zejména charakter činnosti, k níž se měření vztahuje. Nižší úroveň hluku je potřebná nejen pro odpočinek po práci nebo léčení, ale také pro každou intelektuálně náročnější činnost, jejíž podíl se v civilizované společnosti v každé práci stále zvyšuje.

Snadno tak budeme stát před otázkou: Má horší dopad hluk, který vnímám během tří týdnů lázeňského pobytu, nebo ten, který mne zatěžuje každodenně za okny mého domu? Bez dlouhých analýz je jistě použitelný názor, že obojí hluk stojí za odstranění. Někdo by pak třeba namítl, že ochrana lázeňského území před hlukem je snad reálná, ale ochrana všech obytných domů ne. To ovšem neznamená, že bychom se neměli snažit

o koncepční prevenci. V tomto smyslu je důležité nejen řešení dopravy, ale také přísné posuzování výrobních objektů ve smíšených zónách. Zatímco mnohá drobná výroba je tichá a nevyžaduje častou obsluhu nákladními auty, existují i zcela opačné možnosti. Seriální a ke svým obyvatelům ohleduplný územní plán proto živelný rozvoj výroby nedovolí. V Bělohradě přitom existují mnohá rizika živelného rozvoje výroby. V minulosti se různé provozovny promíchaly s bydlením a existuje nebezpečí, že při změně výrobního programu nebo i prodeji se nepozorovaně stane z klidné činnosti silně obtěžující aktivita. Na hygienické normy bohužel nemůžeme zcela spoléhat, neboť pracují se jednoduššími formami posuzování a mnoho problematických vlivů hluku pomíjejí.

Zejména v Bělohradě víme, že ekonomický rozvoj města zdaleka nepřináší jen průmysl nebo zemědělská výroba, ale také lázeňství, rekreace a služby s nimi spojené. Lázeňství a rekreace se funkcemi navzájem podporují, zatímco výroba často působí proti nim. Kdo se projde například po Horní Nové Vsi, rychle zjistí, kolik objektů užitých původně pro stálé bydlení dnes slouží k rekreaci. Moudří hospodáři vidí v rekreačních nikolích nafoukané bohaté měšťáky, ale příležitost pro alespoň sezónní rozvoj služeb a obchodu. Snažme se proto také, aby Lázně Bělohrad byly pro rekreaanty na většině území přitažlivým nehlukným místem. A nezapomeňme rovněž, že stejně jako stále ve světě, tak i v Bělohradě v minulosti tvořilo ubytování lázeňských hostů velmi výraznou složku doplňkových individuálních služeb drobných podnikatelů a tím i příjmů městské pokladny. Mysleme na to do budoucna stejně, jako na přitažlivost Bělohradu nejen pro letní, ale také zimní návštěvníky.

Ticho léčí a přitahuje. Hlučné velkoměsto je pochopitelné, hlučné maloměsto směšné. To by měla být jedna z nosných myšlenek při tvorbě rozvojové studie Lázní Bělohradu, která pomůže jejich harmonickému rozvoji. V minulém čísle byla zveřejněna připomínka k etické chybě radnice při plánování obchvatu. Zkusme být k minulosti shovívaví a přísní raději k budoucnosti. Při různých veřejných debatách zástupci radnice prohlašovali, že k násilnému vyvlastňování pozemků pro obchvat v Prostřední Nové Vsi nepřistoupí. Takový názor je nejen etický, ale i rozumný. Zabrání vnášení hluku do obytných zón, rozkolu mezi lidmi a bude směřovat k projektu obchvatu možná dražšího, ale bez negativních dopadů na obyvatele.

Bělohradský pranýř

a první a poslední bělohradská poprava

Pranýř, právní sloup nebo i justícia sloužil kdysi k přivazování odsouzců k jejich veřejné potupě a na výstrahu ostatním, a proto býval umístěn na veřejných prostranstvích obcí. Často býval pouhým dřevěným kulem, někde byl z kamene jednolitě vytesaný, či z cihel, kamene a malty postavený. Nejinak tomu bylo i u nás v době císaře Rudolfa II. Tehdy před čtyřmi sty lety byl Bělohrad stále ještě jen bezvýznamnou vesnicí zvanou Nová Ves, kde soudní pravomoc nad poddanými vykonávala tak jako všude jinde pozemková vrchnost. Majitel panství tak mohl své poddané za jejich prohřešky dle své vůle trestat na penězích nebo fyzicky, případně nechat mučit, vypalovat cejchy a prostřednictvím kata též zbavit života. Rozhodoval tak o životě a smrti svých poddaných. Dolní část Nové Vsi (dnešní Dolní Novou Ves, městečko Bělohrad a Prostřední Novou Ves) držel Petr Škopek z Bílých Otradovic sídlící na zdejší tvrzi Bělohradě a právě ten r.1604 nechal pranýř postavit a u něho jednoho poddaného i popravit.

Petr Škopkovi nepatřil však celý dolní díl vsi, ale několik málo usedlostí spolu s kostelem a kostelním podacím (právem dosazovat k tomuto kostelu kněze) držel majitel újezdeckého statku Jan Hamza Bořek nejstarší ze Zábědovic, jenž přebýval na své tvrzi v Újezdě Svatojanském. Petra Škopka zřejmě bylo „až až“ a s Bořkem Hamzou se v lásce vůbec neměli, dobré vztahy Škopek neměl ani se svojí bývalou švagrovou Barborou Harantovou, paní na Pecce. Chování Petrovo pak přimělo oba právě zmíněné jeho šlechtické sousedy, aby spolu s farářem zdejší si na něho stěžovali u císaře Rudolfa II. Zatím co Harantová si stížnostním listem stěžuje na odcizení sena a otavy z louky k jejímu Novému dvoru patřící, což na pokyn Škopka bylo provedeno „*násilně mnoha lidmi ozbrojenými ručnicemi*“; farář a i Bořek Hamza si stěžovali, že Škopek neodvádí farářův povinný desátek ze svých rolí. Hamza navíc v stížnostním listě psaném ve Sv. Újezdě v pátek po Třech králích r.1605 udává, že Petr Škopek „*na obci místo popravni před kostelem a pranýř vystavět dal*“ a i když nebyla zde „*nikdá žádná vejsadní poprava, což zřízením zemským i právem městským vysoce omezeno a zapověděno jest... léta 1604 v pondělí po sv. Zuzaně jednoho poddaného svého tu stíti a zakopat dal*“.

Petr Škopek z nařízení císaře se k stížnosti písemně vyjádřil, provedení popravě neodmítl a mimo jiné uvedl, že „*dosti daleko od kostela ve vsi, toliko sloup místo pranýře pro potrestání neposlušných a zločinných lidí postaviti dal, a i tu jednoho poddaného svého pro velice jeho předčinné strestati jsem dal, což se mi vidí, že jsem to dobře a svobodně učiniti mohl*.“ Bořka Hamzu nazývá „*nestoudným a nepřikladným starcem, který ve svém gruntu na ten čas dosti neřádě bydlí a daremně mnohou řečí císaře zbytečně zaneprázdňuje*“. Jiná obvinění vznesená Hamzou Škopek odmítl jako neodůvodněná.

K vyšetření stížnosti byla ustanovena komise, ale jak celá causa dopadla, známo není, neboť žádných dalších zpráv se - o snad první a jediné - ale jistě poslední bělohradské popravě nedochovalo. Není tak známo a navždy zůstane neobjasněno, kdo byl tím nešťastníkem, koho z nás to byl předeek a jakého deliktu se dopustil, známo není ani kdo byl exekutorem. Víme jen, že k popravě došlo v pondělí krátce po 11.srpnu 1604. Stížnost ve věci nařízené popravě dopadla pro Petra Škopka nejspíše příznivě. Lze tak předpokládat již proto, že právě v té době bylo království české sužováno značným nárůstem zločinnosti, na což císař reagoval vydáním nařízení o vztýčování mnoha šibenice na veřejných místech k odstranění a i případnému věšení zločinců, a tak poprava nějakého bezvýznamného poddaného - jistě delikventa - ve vzdálené Nové Vsi byla pro císaře zanedbatelnou záležitostí i přes to, že možná nějaká tehdejší omezující nařízení byla překročena. Císař navíc v té době spolu se svojí dvorskou kanceláří byl zaměstnán řešením úkladných pražských vražd mezi nejvyšší šlechtou císařského dvora.

O více jak o 100 let později štěstí naopak měl Jan Mannbauer, kterého ztráta hlavy naopak minula. Tehdy v r.1727 majitelkou Bělohradu již přes 2 roky byla Barbora Marie Alžběta hraběnka Schaffgotschová, roz. z Valdštejna. Jan Mannbauer pro porušení občanského míru a podezření z krádeže byl rozsudkem apelačního soudu ze dne 21.ledna 1727 odsouzen k trestu smrti stětím. Není známo o jaké konkrétní jednání se tehdy jednalo a kdo a odkud Mannbauer byl. Měl ale štěstí a popraven nebyl, ale na jeho žádost mu byla magistrátem města dne 3.března toho roku udělena milost a potrestán byl jinak. O tom byl tehdy v bělohradské městské knize pořízen zápis, který informuje, že delikvent byl z dědičných císařských zemí vypovězen a dne 4.března 1727 v 9 hodin ráno byl k pranýři u krku připoután a metly měl v ruce a potom u pranýře poprvé, nahoře v městečku podruhé (tedy někde na dnešním velkém náměstí) a v Horní Nové Vsi u hospody potřetí byl zpráskán. Tehdy tato hospoda Josefa Sehnala byla na konci hornoveské návsi v místech dnešní turistické ubytovny čp.139. A tak tímto divadlem byly obdařeny všechny tehdejší části Bělohradu a obvyklé procesí zvědavých obyvatel od pranýře v Dolní Nové Vsi přes městečko až na Horní Novou Ves k hospodě odsouzence spolu s katem doprovázelo. Jistě to bylo vzrušující dopoledne, o němž se ještě dlouho po hospodách diskutovalo. A kdo byl exekutorem? Zřejmě jím byl Jan Ulrich, který s manželkou Marií v těch letech v katovně - pohodnici za Dubinou přebýval a i činnost pohodného vykonával.

Nu a zbývá jen pokusit se určit, kde a v kterých místech pranýř stál a kde tedy první a poslední poprava výše popsána byla provedena a kde patrně i první fáze exekuce Jana Mannbauera započala. Možno předpokládat, že od zřízení pranýře v r.1604 až do r.1780, kdy bylo císařem Josefem II. hrdelní právo městské zrušeno a pranýře byly odstraněny, se umístění jeho neměnilo, a tak, když pranýř zřízen byl na „obci“, tedy na obecním pastvišti, stál někde nedaleko Javorky, kolem níž za starých časů obecní pastviště bývalo. Jelikož bylo zapsáno, že stál oproti a nedaleko, ale dost daleko od kostela, musel tedy být umístěn někde v místech zahrad domů ulice Vojtíškovy. Snad nejpravděpodobněji někde v místech tam, kde v současnosti je chalupa čp.92 a kde je terén pravého břehu nad Javorkou vůči okolí zřetelně vyvýšen - a vyvýšení místa popravního bývalo pravidlem. Ano, patrně někde tu v zemi kosti jediného bělohradského, bezejmenného a mečem popraveného odsouzence již přes 400 let práchniví.

Špýchar - a co dál?

Přesto, že předchůdce města Lázní Bělohradu - Nová Ves je doložena již roku 1354, stavební památky z této doby se nedochovaly žádné. Až z pozdější doby je tu kostel Všech Svatých, který nechal na místě již zpuštěného postavit v letech 1689 - 1700 v barokním slohu Berthold Vilém z Valdštejna. Dále je zde areál zámku se zámeckou kaplí sv. Jana, vysvěcenou roku 1721. Z první poloviny 18. století pochází i barokní fara. K tomu můžeme připočítat ještě několik soch a roubených domů z 18. a 19. století a také **špýchar**. Ten najdeme v rohu zámeckého parku nedaleko bývalé oranžérie z roku 1831, dnes Raisova památníku.

Špýchary, či chcete-li sýpky, měly kdysi svoji důležitost. Císařovna Marie Terezie a její syn Josef II. se rozhodli tak, jak se na osvícenécké panovnické sluší, vyřešit časté hladomory radikálním způsobem. Roku 1748 Marie Terezie doporučila a 9. června 1788 Josef II. nařídil všem rolníkům odvádět část úrody právě do tzv. kontribučních špýcharů. Tyto zásoby měly ve zlých dobách zajišťovat osivo. Proto tedy začaly vznikat pro venkov tak typické barokní stavby. Ty byly často nad vchodem označované erby. Takový erb nad pískovcovým portálem nalezneme i na špýcharu v Lázních Bělohradě. Náleží hraběcí rodině Schaffgotschů - v době výstavby špýcharu majitelů Bělohradského panství.

Dnes je pohled na bělohradský dvoutpatrový špýchar více než žalostný. Opačaná omítka, poničené mříže. To by ale nebylo nejhorší. Největší pohromou pro starobylý špýchar je v současné době jeho dřevavá střecha.

Před několika lety svítila pro špýchar naděje. Zdálo se, že by mohl být přestavěn v jakési kulturní centrum. Žel, časem z toho sešlo. Je mi jasné, že získat peníze na opravu takovéto stavby, pro kterou zřejmě není v současné době využití, není vůbec jednoduché. Ale přesto bych rád tímto na tuto možnost upozornil. Pokud stavba dostane novou střechu, bude opět zajištěna na desítky let. Podobným způsobem vyřešili stejný problém v nedávné době například v Dohalicích. Pokud nemáme pro špýchar uplatnění dnes, neznamená to, že ho nebudeme mít ani zítra. Co se nám dnes může zdát být nemožné, může se povést našim potomkům. Pokud špýchar začne padat a bude nutné jej zbourat, bude to stát peníze. Oč draž přijde dnes nová střecha?

Nedílnou součástí zámku je i čestný dvůr, který si se svým okolím, včetně špýcharu zachoval poměrně kompaktní podobu.

Někdo může sice namítnout, že špýchar nepatří bezprostředně do zámeckého areálu. Na druhé straně je však pevně

spjat s historií našeho města, a tudíž by byla škoda o něho přijít.

V nedávné době vydalo nakladatelství Paseka v edici Zmizelé Čechy knihu Bohuslava Benče: „NOVOPACKO“. Bylo by smutné, kdyby z bělohradského špýcharu zbyla jen fotografie v jejím dalším, doplněném vydání.

Jiří Hanuš
Lázně Bělohrad

Výňatek z dopisu MUDr. Mileny Černé

Bělohradské listy se v posledním roce staly „civilnější“. Jsou však vyrovnanější než dřív, obsahují hodně informací, rozhovorů, otázek a odpovědí od obyvatel a pro obyvatele a po grafické stránce nejsou špatné. Já v nich vždy hledám něco z historie. To mi Bělohradské listy skýtají v bohaté míře. Leccos si i vystřihuji do naší chalupářské kroniky. Bojím se, aby seriál o hospodách neskončil tím, že už nikdo žádnou zaniklou hospodu nezná.

Možná, že by čtenáře zajímala i historie dalších domů, kolem kterých léta chodí, povídání o dřívějších majitelích apod. Navrhuji také pátrání po osobnostech, které vtiskly městu něco neopakovatelného: architekt Čeněk Musil, malíř Antonín Mühl aj. Všichni víte, že jsem nesportovní, ale já si v Bělohradských listech vy-

chutnám i sportovní informace. Jsem taky ráda, že je v každém čísle něco o lázních. Paní magistře Vanišové vzkazuji, že by neměla přestat se svými poutavými rozhovory s lázeňskými návštěvníky.

Z dopisu Mgr. Tomáše Fassati

Mám před sebou pět ročníků Bělohradských listů a vidím, jak se změnilý z obyčejného zpravodaje na reprezentační časopis hodný lázeňského města. Sympatická je obsahová vyváženost od kvalitně psaných pohledů do historie města přes aktuality, přírodu, kulturu, sport až k duchovním tématům. Je také třeba ocenit, že časopis dokáže otisknout názor neshodující se s postojem radnice. Možná by stálo zato jej šířit způsobem zavedeným v některých jiných městech - bezplatně do každé schránky v Bělohradě.

Od 1. října 2005 je nově otevřena

NUTRIČNÍ PORADNA

Mgr. Kateřiny Kalenské

v ambulanci

MUDr. Zdeňky Rybníčkové,
lékařky pro děti a dorost.

Poradnu mohou navštěvovat nejen rodiče s dětmi, ale všichni, které zajímá zdravé stravování, potřebují poradit v boji s nadváhou, podváhou, stravováním při onemocnění, které vyžaduje dietní léčbu, ala i maminky, sportovci ad. Návštěva je bezplatná.

Poradnu můžete navštívit každý pátek od 12:30 do 15:30 hod

Tel.: 724 248 693

493 792 252 - pátek

e-mail: nutriterap@seznam.cz

21.2.2006 od 17 hodin proběhne v

aule ZŠ K.V. Raise **přednáška**

DUCHOVNÍ PŘÍČINY NEMOCI

Ing. Miroslav Hrabica z Olomouce

Vstupné **50,- Kč**

Informace p. Grohová, tel.: 736 270 925

(vchod do ZŠ zadem od SOU)

cis

COMPLETE INTERNET SERVICES

Complete Internet Services, s.r.o.
Fortna 43, 506 01 Jičín
Nám. K.V. Raise 147, 507 81 L. Bělohrad
tel.: 800 900 231
www.internetnaklic.net

**Nabízíme profesionální:
webhosting, webdesign
připojení na Internet**

registrace a provoz domén, poštovních schránek, webových stránek, tvorba www, programování objednávkových, rezervačních a administrativních aplikací, programování systémů snadné aktualizace, provozování bezdrátových sítí

mezi naše zákazníky patří:
AGS Jičín, Kobit, Alucon, Lemex, Hailo, Město Lázně Bělohrad, Motonet, Leaseplan, Evropská Databanka a mnoho dalších.

cis - internet na klíč

Dnes se hodně mluví o obchvatu města. Do jeho vybudování, se zřejmě pustil vlastními silami řidič vozu Citroen, který se pokusil probourat v nočních hodinách podezdívkou plotu u Kyselo-vy vily. Zatím se mu vytvoření obchvatu nezdařilo, podezdívka však doznala značné škody. (las)

V zimních měsících probíhá druhá etapa výstavby vodovodu v Lánech, kterou provádí firma BAK a.s. Na konci roku 2005 dostalo město státní dotaci 1 mil.korun a z vlastního rozpočtu investovalo 500 tisíc korun. Na dokončení v roce 2006 je v rozpočtu plánováno dalších 1,8 mil. korun a počítá se se státní dotací 573 tisíc. Celkově přijde akce na 3,873 mil. korun. Stavba vodovodu přinesla zatím značné rozčarování. Zpočátku velký zájem občanů Lánu o připojení k veřejné vodovodní síti ochabl a nyní, když je vodovod před dokončením, je zájem velmi malý. (las)

Zajímavost pro ženy

Vážená redakce,

nedávno se mně dostal do ruky „časopis Bělohradu a okolí“, mimochodem moc se mi líbí jeho kvalita. Protože jsem vlastně z nedalekého okolí, bydlím v Miletíně, rozhodla jsem se přispět informací o velmi užitečné službě pro těhotné ženy. Již více než tři roky mohou ženy také v Čechách využívat službu duly. Dula je speciálně vyškolená osoba, která ženu doprovází hlavně během porodu, ale pomůže jí také s přípravou na porod, případně v době po porodu. S rodičkou tak může během porodu být nepřetržitě někdo, kdo jí pomáhá emocionálně či fyzicky, kdykoli to rodící žena potřebuje. Porodní asistentky nemohou s rodičkou být neustále, mají na starost celé oddělení. Dnes je zvykem, že s rodičkou chodí k porodu i její partner. Ten určitě není duloou ze své role odsunutý. Stále častěji chodí partner i s duloou, protože rodící ženě mohou pomáhat společně nebo se mohou střídát. Je spousta variant, jak službu duly využít. Dula může se ženou jít do porodnice hned, kdy je doba čekání na miminko nejdelší, a partner může přijít až později, kdy už je jisté, že porod běží ap. Klid, jistota, pocit bezpečí a opory, fyzická pomoc duly různými úlevovými metodami a hlavně nefarmakologickými bez vedlejších účinků jsou pro rodící ženu velmi důležité. Taková žena pak rodí snadněji a kratší dobu. Více o dulách se můžete dočíst na nebo se můžete nezávazně informovat na tel. 493 693 258. Jako dula pracuji od začátku existence této služby u nás. Navíc vedu už mnoho let v Hořicích kurz břišního tance se zaměřením také na těhulky. Mohou chodit i ženy ostatní a také ty, které si přejí otěhotnět a ostatní metody selhávají. V tomto kurzu si o dulách také povídáme. Je možné uspořádat i besedu, pokud vás toto téma zaujme.

Milí budoucí rodičové, je velmi důležité, v jaké pohodě žena prožívá své těhotenství, v jaké pohodě je během porodu a jakým způsobem přichází děťátko na svět. Dula může k pozitivnímu průběhu přispět velkou měrou. Pocit větší jistoty a klidu potvrzují i partneři, kteří svoji ženu během porodu doprovázeli spolu s duloou.

Přeji všem pohodu a Bělohradským listům hodně spokojených čtenářů.

text: Nad'a Baliharová, foto: Ladislav Stuchlík

Motoskijöring

Hlavními aktéry článku jsou dva Bělohradáci a jedna dobrodružná sportovní disciplína, která se v poslední době opět stává módou - motoskijöring.

Jiří Pauk

Druhého března mu bude šestašedesát. Hezkou řádku let jezdil jako šofér snad se vším, co mělo čtyři a více kol.

Od osobního vozu až po autobus. Na svém kontě má přes 3 milióny kilometrů. Ve své velké garáži, kde si topí bojlerem předělaným na kamna, do nichž hází metrová polena, repasuje staré motorky. Suprově. Teď zrovna dodělává nádhernou červenou stopětadvacítku Jawu z roku 1936. Vedle má Jawu Robot 98 z roku 39, starou zetku, péráka, saxe, motokolo. Na stěně garáže visí modrá přilba s bíločerveným pruhem. Přilba vešlehlavého motocyklisty Franty Šťastného. „Hele, já mám furt co dělat. Jestli chci všechno stihnout, tak tady musím být do pětasedmdesáti, devadesáti,“ konstatuje Jirka Pauk. Motoskijöring i motokros jezdil se stopětasedmdesátkou, která byla předělána ze 150 ccm.

Břetislav Drašar

Jednašedesátiletý soustružník Tosu, Náradí, Narexu, Depragu. To nebyly čtyři různé fabriky, ale pořád jedna ta samá. To ví v Bělohradě snad každý. Méně již, že dnešní důchodce Břetě Drašar, který na penzistu zdaleka nevypadá, najede každoročně okolo 10 000 kilometrů na kole. Když vyjedete na svém bicyklu, určitě někde musíte po-

tkat Břetě Drašara. Širokodaleko není podobného borce. Do Bělohradu přišel začátkem šedesátých let z Pecky. Tehdy vyhrával závody na lyžích ve sjezdu. Když začínal motoskijöring, bylo potřeba sehnat dobré a odvážné lyžaře. Břetě Drašar se vypracoval mezi nejlepší v okolí. Jaroměřská Dukla si jej půjčovala na závody. „Většinou jsem jezdil ve světlém svetru a světlý čepici. Obojí mi pletla paní Helena Macháčková,“ vypráví dnes Břetě Drašar.

Motoskijöring

Motokrosař, vodič, má za sebou na vlečném laně, lépe na kšandě, lyžaře. V Bělohradě motoskijöring jezdili jako vodiči Jiří Kraus, Jiří Pauk a Lubor Bajer. Motokrosař Kraus patřil mezi nej-

lepší i na sněhu. Za ním lyžař na kšandě - převážně Břetě Drašar. O lyžaře byla velká nouze, půjčovali se. „Prvním lyžařem v motoskijöringu byl soused Pepa Černý, kterej taky chytal hokej. Pepa Černý se jako lyžař bál. Byl vysoký, těžší. Většinou jsem jezdil s Vaškem Kozlem z Lánů, Jirkou Kupským a někdy i s Břetěm,“ upřesňuje Pauk a pokračuje: „Na předním kole bylo na motorce 150 ocelových čepů osmiček, třicet dlouhých. Vzadu jich bylo okolo dvou set. Jirka Duda Ivanskej mi je ve fabrice dělal celou směnu.“

„My, lyžaři, jsme byli jako mezi cirkulárkami. Před námi zadní kolo vodiče, za námi přední kolo soupeře. Ale až tak velký nebezpečí úrazu nehrozilo. Jenom v Semilech prolít lyžař výlohou krámu,“ říká Drašar. V okolí se jezdilo hodně motoskijöringů. Vrchlabí, kde závod točila televize, Semily, Nová Paka, Lomnice, Horka, Jaroměř, patřící k republikové špičce. „Na Horkách, kde se lítalo mezi ploty, byla jednou ohromná zima. Šíleně mrzlo. Tak jsme jeli na zubrovku,“ se širokým úsměvem na tváři doplňuje Jirka Pauk. Tréninky jezdili na cestě do Brtnice. Vysoké krajnice plné sněhu. Lyžaře nebylo vůbec vidět. Trénovalo se i za Bažantnicí. Vlastní bělohradský motoskijöring měl dva rozdílné okruhy, závody.

První 4. března 1962

Musel se navážet sněh, ten byl mokrý, všude plno vody, zima již pomalu končila. Start byl v Havlíčkově ulici za Špůrovými, kde stál autobus Hurvínek pro rozhodčí. Okolo Trdiců do Nerudovy aleje, před Friedrichovými doleva do Husovky. Okruh měřil 500 metrů

a jezdil se pětkrát. Z rozjíždky postupovali první dva. Závodilo se ve čtyřech kubaturách.

Druhý 27. ledna 1963

Již na velkém kilometrovém okruhu. Startovní čára před Bohumilkou. U benzinky Kučerových na Malé náměstí. Na mostě u Honzy Zejfarta doleva do Husovky. Tou opět k Friedrichovým a nahoru k lázním. Lázeňskou opět k Bohumilce. Čtyři kola. Nejvíce diváků v Lázeňské a před lékárnou, než se zabočilo na Malé náměstí. Motoskijöring patřil pod hlavičku všezastřešujícího Svazarmu. Funkcionářské zázemí silné. Poner, Popek, Macháček, Etrich, Ducháček, František Plecháč, Láďa Kraus, Josef Dědek Podlipný z Uhlířů, u kterého se „ladily“ motorky. Po hlavním závodě se jezdila i exhibiční jízda autoskijöringu. Vodiče s autákem dělali Franta Vrbata s Felicií a Václav Popek se Spartakem.

Pauk s lyžařem Kozlem.

„Můj kamarád Jirka Stezka. Jičtiňák, co měl vždýcky rád tyhle adrenalinový sporty, jel coby lyžař první bělohradskéj motoskijöring. Jako malej kluk se rozbil o plot a na závody má moc špatnou památku dodnes. Inu, každéj to nemohl jezdit,“ vypravuje mi Franta Čerovský, který skoro každou reportáž z Bělohradu umí „vyšperkovat“.

Už slyším ten smích Jirky Pauka a Břetě Drašara, motoskijöringových matadorů našeho města, až budou číst doplněk Františka Šanty Čerovského.

Proč musí skončit v Bělohradě hokej

Více jak 80 let se hraje lední hokej v lázeňském městě. Den, kdy končí hokej v Bělohradě, zřejmě přišel. Tak, jako skončil hokej v jiných městech a vesnicích v našem okrese už před několika lety, tak musí být ukončen i v Lázních Bělohradě. Dnešní hokej už není jen vzít si brusle, hokejku a něco na sebe a při troše talentu vyjet na led a začít hrát jeden z nejhezčích zimních sportů. Dnešní hokej se přestěhoval do hal na umělý led. Je třeba začít od žáčků a několikrát v týdnu trénovat, aby pak mohli hrát soutěž alespoň na té nejnižší úrovni, kterou dnes představuje II. VČ liga. Hrátky tak s oddíly, které mají svůj led, svůj zimní stadion a svoji hráčskou základnu. Nižší soutěže prostě už nejsou. Okresní svaz ledního hokeje snad už ani neexistuje. Není tak soutěž žáků a dorostenců pro kluky z Bělohradu, protože naučit tyto kluky hrát hokej není kde, pokud není zimní stadion. Pak není možné z bělohradských kluků doplňovat družstvo dospělých. Když chce kluk dnes hokej hrát, musí mít táta hodně času a peněz, aby svého syna vozil někam na zimní stadion, tam pak vyrůstal a už se nevrátil do města, kde se narodil a kde žije.

V Bělohradě se hokej hrál bez zimního stadionu nejdéle v celém okrese. Dnes hráči, kteří začínali právě u těch bělohradských žáčků, zestárlí a noví se ztrácejí v Nové Pace a v Jičíně, a tak základna pro dobré reprezentování našeho města není. Nezbyvá nic jiného než říci: „A je konec!“ Konec s „velkým“ hokejem v Bělohradě, který jsme tady tak dlouho vydrželi hrát.

Co dál? Snad se dá zbytek hráčů z Bělohradu dohromady a seženou deset - patnáct hráčů a brankáře k tomu, aby si zahráli ve své režii s podporou oddílu ledního hokeje Novopackou hokejovou ligu neregistrovaných. Jednou, snad až vyrostou noví hráči ze zimních stadionů a vrátí se do našeho města, budou zase hrát hokej na vyšší úrovni než je právě soutěž neregistrovaných. (ob)

Tenisová Bažantice stále žije...

V roce 2005 uspořádal bělohradský tenisový oddíl nejvíce akcí ve své historii. Do soutěží se zapojilo 9 družstev, z toho 3 družstva dospělých, 3 mládeže a 3 seniorů. **A - družstvo dospělých** v oblastní 1. třídě skončilo na 2. místě a jen těsně mu unikl postup do východočeské divize. Hrál ve složení: Michal Petřivý, Martin Menčík, Michal Vlažný, Libor Kindl, Vladimíra Machková a Jaroslava Závěská. **B - družstvo** obsadilo 4. místo v oblastní 2. třídě v sestavě: Leoš Lejdar, Petr Roudný, Jaroslav Rolf, Josef Horáček, Renata Svobodová a Martina Šubrtová. **C - družstvo** hrálo ve složení: Martin Dušek, Jan Bajer, Ondřej Zemina, Roman Dušek, Marian Sláma, Ivana Simonová a Alena Petřivá meziokresní přebor a umístilo se na 4. místě. Nově založené **družstvo mladších žáků** v 1. oblastní třídě do posledního kola bojovalo o postup do východočeského přeboru a nakonec skončilo těsně druhé v sestavě: Jan Kodeš, Radomír Machek, Vladimír Machek, Jiří Novotný, Matěj Novotný, Petr Roudný ml., Marika Krotká, Iveta Špirhanzlová a Julie Machková. **Starší žáci** v meziokresním přeboru skončili na druhém místě. Pravidelně nastupovali Lukáš Malý, Jan Kyzlink, Jiří Čerovský a Michaela Rolfová. **Dorost** - Milan Ertl, Karel Černý, Michal Josef, Filip Zemina, Lukáš Malý, Michaela Doležalová a Iva Kulhánková - obsadil 4. místo v oblastní soutěži 2. třídy. Nejvyšší soutěž, po loňském postupu, východočeský přebor, hrálo **družstvo seniorů** (muži nad 45 let a ženy nad 30 let) ve složení: Oldřich Hlavatý, Jan Strnad, Milan Petřivý, Miroslav Kulháněk, Jiří Kučera, Martin Šubrt, Jaroslava Závěská, Libuše Kosinová a Jiřina Šubrtová. Na družstva složená i z bývalých ligových hráčů však nestačilo a skončilo na posledním 6. místě. Dvě 3-členná družstva seniorů mužů bojovala v meziokresním přeboru. **Áčko** obhájilo 1. místo ve skupině A, **běčko** obsadilo 6. místo ve skupině B. Do zápasů se zapojilo 11 našich hráčů.

Na našich kurtech jsme uspořádali 10 turnajů jednotlivců, z nichž Puro-klima Open za účasti 33 hráčů vyhrál hokejový reprezentant Jiří Hudler, Memoriál Lučka Kučery z 20 účastníků Ondřej Suchánek z TK Jičín, Memoriálu ak. mal. Karla Dlaboly se zúčastnilo 47 seniorů, svoji kategorii zde vyhrál mistr Evropy seniorů Tomáš Čapoun z Pardubic, 30 účastníků jsme i uvítali na oblastním turnaji mladšího žactva.

Naši hráči na turnajích jednotlivců dosáhli tyto dílčí úspěchy: V dospělých Michal Petřivý v Novém Bydžově, Nové Pace a v L. Bělohradě postoupil do semifinále ve čtyřhře, Libor Kindl hrál čtvrtfinále na Mem. L. Kučery a Jaroslava Závěská vyhrála Lázeňský turnaj žen. V mladším žactvu byl 3 x na 2. místě ve dvouhře Radomír Machek, a to na okresním přeboru a na turnajích v Hořicích a ve Velichovkách. Vladimír Machek obsadil 2. místo ve dvouhře v L. Bělohradě. Iveta Špirhanzlová obsadila 2. místo ve dvouhře a 1. místo ve čtyřhře ve Velichovkách a v dalších turnajích byla 5 x druhá ve čtyřhře. V seniorech na turnaji v Turnově zvítězil Milan Petřivý ve finále nad Martinem Šubrtem. V letošním roce vzrostl zájem mládeže o tenis a naši trenéři Jaroslav Krejcar, Martin Menčík a Jaroslava Závěská se jí budou věnovat i v zimě v hale. Věříme, že vzhledem k vynikajícímu tenisovému prostředí v Bažantnici se bělohradský tenis bude nadále rozvíjet. (mp)

Nebojte se strašidel

O tom, že není třeba se bát strašidel, se mohly děti přesvědčit na zajímavém vystoupení, které předvedla loutkoherecká skupina spolupracující s Českou televizí Praha. V čase předvánočním zkrátil program dětem čekání na Ježíška. (las, vl)

Rozsvícení stromku

Čas předvánoční byl tradičně zahájen na náměstí slavnostním rozsvícením vánočního stromku. Velký počet diváků shlédl program, ve kterém vystoupili již tradiční účinkující, a to děti ze ZŠ, skupina Fosílie z Nové Paky a hudba souboru Hořeňák. Tím byl zahájen advent. (las, vl)

Výstava betlémů

Tradiční výstava betlémů v Památníku K. V. Raise proběhla ve dnech 26. 11. - 18. 12. 2005. Věřte, nevěřte, letos to byl již 12. ročník. (las, vl)

PLESOVÁ SEZÓNA

v Lázních Bělohradě v roce 2006

- 27. 1. **Bělohradský ples**
- 4. 2. **Hasičský ples**
- 17. 2. **Hokejový ples**
- 18. 2. **Školní ples**
- 24. 2. **Ples SOU**
- 4. 3. **Skautský Country bál**
- 17. - 18. 3. **Šibřinky**

Jošua Stehlík

Mimořádně a jaksí navíc se do programu „Bělohradské vánoce 2005“ dostalo vystoupení s názvem „Udělejte si s námi chvíli pro radost“. V Památníku K. V. Raise přednášel své verše pan Jošua Stehlík za klavírního doprovodu Jiřího Růžičky. Jošua Stehlík se ukázal jako autor nádherných veršů, které vytvořily příjemnou předvánoční atmosféru. Akci pořádal spolek Frič, který si vzal za cíl, mimo jiné, pořádání historických, filozofických a literárních seminářů a hudebních vystoupení. Se stanovami spolku Frič vás ochotně seznámí jeho kancléř ing. Jaroslav Jirásko. (las, vl)

Městské kulturní středisko Lázně Bělohrad
pořádá

ČANEČNÍ

pro manželské páry a přátelské dvojice,
pro začátečníky i pokročilé

Připomenutí a výuka klasických tanců pod
vedením manželů Konopáskových

Termíny kurzu:

čtvrtek 9.2.2006	pátek 3.3.2006
čtvrtek 16.2.2006	pátek 10.3.2006
čtvrtek 23.2.2006	pátek 17.3.2006
	pátek 24.3.2006

v sále lázeňského hotelu ČSAD

Kurz obsahuje šest lekcí plus
závěrečný společenský večer

Cena je pro jednotlivce 500,- Kč
pro společenský pár 900,- Kč

Uzávěrka přihlášek do konce ledna 2006

Kurz proběhne pouze v případě
přihlášení alespoň 10 párů
Přihlášky a další informace na MKS, Památník K. V. Raise
tel. 493 792 208

Malá galerie osobností

V našich vzpomínkách na významné postavy hudební minulosti Bělohradska si dnes všimneme jedné dřívě velice populární osobnosti hudebního života našeho regionu - posledního kapelníka slavné bělohradské kapely. V předchozích číslech Bělohradských listů jsme vzpomínali tři kapelníků, kteří stáli během její dlouhé činnosti v jejím čele - Františka Vaňury, Josefa Pecha a Jaroslava Rulfa. Dnes vzpomeneme toho, kdo převzal kapelu po Jaroslavu Rulfovi a vedl ji celých 36 let, až do doby, kdy svou bohatou činnost skončila. Stejně jako jeho předchůdci i on dosáhl svých hudebních znalostí bez hudebních škol, svou vlastní pílí a pokorou, s jakou přijímal hudební vědomosti od starších a zkušenějších muzikantů. Tímto kapelníkem byl

Jindřich Hrnčír,

**narozený 25. června 1914
v Lázních Bělohradě.**

Jeho první setkání s hudbou proběhlo v útlém dětství a bylo tolik podobné tomu, co prožívali i jiní dobří muzikanti a nadšenci. Svého bratrance uviděl hrát na housle etudy z Malátovy školy. To se mu tak zalíbilo, že začal okamžitě žadonit, aby mu tatínek také koupil housle. Tatínek se nechal dlouho přemlouvat, ale nakonec jednoho únorového dne v roce 1927 zajel se synem do Brtve a tam mu housle koupil u známého houslaře samouka Františka Koláře - stály tehdy 400 Kč. Hned začal s učenním u kapelníka Jaroslava Rulfa, kterého se nejprve bál, protože byl velice přísný. Kde by se tehdy nadál, že za několik let bude hrát v jeho kapele a nakonec po něm celou kapelu převeze!

U pana Rulfa přebral všech 10 sešitů Malátovy školy, řadu duet a tanečních i komorních skladeb pro housle. Po této průpravě začal chodit hrát zdarma do biografu za plátno. (Tenkrát byl ještě němý film, při kterém se hrálo a stávalo se, že při smutném ději se hrály kousky veselé a naopak.) Svůj první honorář - 20 Kč získal v Horní Nové Vsi, kde se hrálo při divadle před před-

stavením a v meziaktí i po divadle k tanci. První housle začal hrát na kůru bělohradského kostela při půlnoční a později také se svým kapelníkem Rulfem na populárních bělohradských merendách, kde se hrálo k tanci i dva dny. Na přání kapelníka se začal učit hrát na malý bubínek, aby mohl hrát v dechové kapele při průvodech a koncertech. To již ale začal posílhat po křídlovce. Od bývalé lázeňské kapely si vypůjčil trubku C a ve stejném roce již hrál v průvodu o Božím těle druhou křídlovku. Od té doby hrával s kapelou při nejružnějších příležitostech - při tanečních zábavách, při divadlech, v průvodech, koncertech, na pohřbech, hrál při svěcení kněží J. Lacinovi a J. Schnitterovi, na sokolských sletech, ale i v cirkuse a zápasníkům Frištenskému, Kočajovi aj. V roce 1934 založili v Bělohradě skupinu, která hrála jazzovou hudbu. V té hrávali i bratři Vojtíškové - Jan na housle a Adolf na saxofon - oba byli v roce 1942 umučeni v koncentračním táboře. V roce 1938 mu kapelník Rulf předal vedení hudby a Jindřich Hrnčír se stává kapelníkem bělohradské dechovky. Vypukla druhá světová válka a již v roce 1941 byly taneční zábavy zakázány, takže mimo pohřbů jiného hraní nebylo. Kapela však dostala možnost hrát v letní sezóně v Bažantnici, kde potom hráli jedenáct letních sezon - a každá sezona znamenala průměrně 15 dechových koncertů!

V padesátých letech čekalo kapelu samé reorganizování. Od 1. 1. 1950 byla zrušena živnost kapelnická a z kapelníků se stali vedoucí hudby MSLH (Místní skupina lidových hudebníků). V roce 1952 se i tyto skupiny rušily a kapela byla začleněna do závodního klubu revolučního odborového hnutí

sdužených komunálních podniků v Lázních Bělohradě, od 1. 1. 1954 pak přešla do závodního klubu ROH Míleta 04 v Horní Nové Vsi.

Z doby své kapelnické činnosti měl pan Hrnčír řadu krásných zážitků. Např. ve válce hrávali několikrát české vánoční koledy na věži místního kostela v dechovém kvartetu: dvě křídlovky, baskřídlovka a bastrombon. Lidem se to moc líbilo a koledy byly slyšet až u Hůry nad Brtví. V říjnu 1945 kapela vyprovodila na poslední cestě na Byšičky bělohradského rodáka hudebního skladatele Karla Moora. Při spouštění rakve do hrobu mu zahráli jeho píseň „Zapadlo sluníčko“.

„Loučím se s vámi, moji věrní kamarádi“ byla zase píseň kterou se bělohradská kapela loučila se svým milovaným kapelníkem při jeho pohřbu v dubnu r. 1974.

